

LAIKAS

"EL TIEMPO" — SEMANARIO LITUANO — 14 DE FEBRERO — VASARIO 14 D. — 1957 M.

NEPRIKLAUSOMYBĖS LŪKESTIS

Kai 1918 m. vasario mėn. 16 d. Vilniuje buvo paskelbtas Lietuvos Nepriklausomybės atstatymo aktas, pasaulyje beveik neturėjome draugų, mažai kas žinojo, kad Baltijos pajūryje atsikūrusi valstybė yra viena senųjų ir didžiųjų Europos galybių. O tačiau mūsų brolių ryžtas ir kraujas nugalėjo — Lietuva įsijungė į laisvų tautų šeimą.

Lietuva smarkiais žingsniais vijosi didžios kultūros kraštus. Visose srityse reikėsi pažanga. Lietuviškas užsispyrimas, išlieto prakaito upeliai ir vergijoje šiaudinėse pastogėse prieglobstyje sukaupia tautos gyvastingumo jėga darė stebuklus, — dygo mokyklos, plėtėsi ir tobulėjo žemės ūkis, augo pramonė, gi pavakariais lankose skambėjo sartinės. Žinojome visi gerai, — net svetimieji draugai ir priešai, — kad Lietuvos atstatymas tebuvo tik mūsų pačių tautos pasiaukojimo, darbo ir kraujo vaisius.

Tačiau visa tai tuo tarpu yra dingę. Tauta šiuo metu yra trągingoje padėtyje, netekusi laisvės ir žudoma be pasigailėjimo.

Žinome, kad ji vėl prisikels laisvam gyvenimui, nes nėra jėgos, kuri galėtų palaužti laisvės troškimą bei sužlugdyti tautos dvasią.

Anais laikais, tautos sūnūs narsiai kovėsi ir liejo kraują savo tėvų žemėje, gi Amerikoje gyvenantieji pinigais ir moraline parama jiems padėjo. Prisimename gerai koki milžinišką įspūdį JAV valstybių vyriausybei padarė mūsų brolių petičija su milijonu parašų įteikimas.

Dabar gi mūsų tautiečių skaičius išėivijoje dar padidėjo. Beveik nerasime krašto, kuriame nebūtų lietuvių. Dėl to ir mūsų išėivijos atsakomybė ir uždaviniai kasdieną vis didėja. Jie bus nepakeliami, nusikalsime savo kenčiantiems broliams, jei kovoję dėl Lietuvos laisvės atsiliksime, būsime abejingi ar pavargsime. Nebus pasiteisinimo, jei šioje kovoje Argentinos lietuviai pasirodys mažiau ryžtingi, nei kituose kraštuose gyvenantieji mūsų broliai.

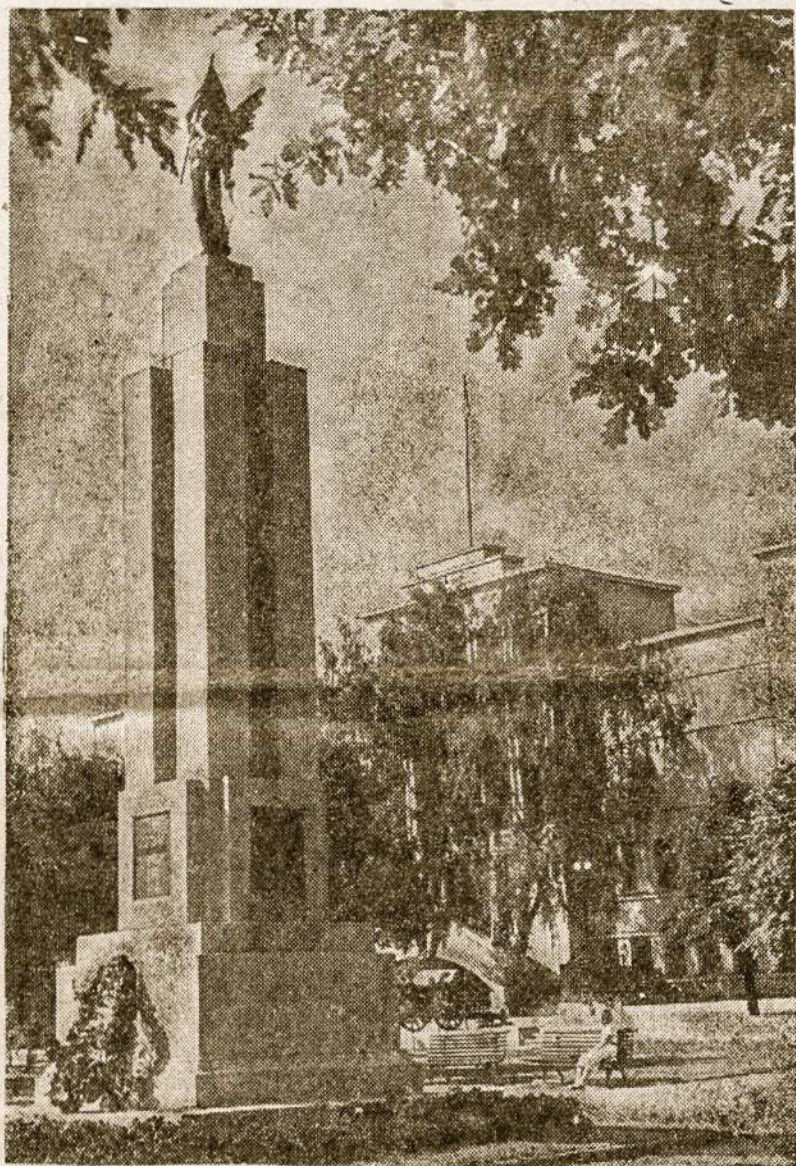
Kokie tad mūsų uždaviniai. Pirmasis ir svarbiausias — lietuviškas išlaikymas, netik mūsų pačiuose, bet ir priaugančioje kartoje. Nelengvas tai uždavinys, bet už tai būtinas, įpareigojantis ir atsakingas. Uždavinys, reikalaujantis apmąstymo, pasiryžimo ir neatidėliotino vykdymo.

Jei šios nepaprastos mūsų tautos šventės proga neapsvarstytume, kokiomis priemonėmis visa tai galima pasiekti, mūsų kovos dėl Lietuvos laisvės supratimas nebūtų pilnas. Jei norime, kad tauta vėl būtų laisva, negalime pamiršti, kad lietuvių išlaikyti turime sveturi būdami tik tris priemonės: šeima, mokykla ir organizacija.

Be abejonės, patį svarbioji lietuviškos išlaikymo priemonė

yra lietuviška šeima. Šeima, kurioje motinos glamonėjimai ir tėvo pamokymai išreiškiami gyvu lietuvišku žodžiu. Šeima, kurioje lietuviškos tradicijos perduodamos jaunajai kartai, kurioje lietuviška knyga ir lietuviškas laikraštis turi būti pirmasis vaiko elementorius, jo

į jauną, gležną vaiko protą sėti tėvynės meilės ir lietuviškos sėklą be jokių pastangų, be jokių išlaidų: kalbant visur ir visada, kai tik aplinkybės leidžia, tik lietuviškai. Be pagrindo yra ir baiminimasis, kad vaikas neišmoks gyvenamojo krašto kalbos, jei šeimoje bus kalbama tik

pramogų draugas ir mokytojas. Jei kas bandytų aiškinti, kad yra sunkenybių išlaikyti lietuvišką šeimą, kad trūksta knygų, kad lietuviški laikraščiai neįdomūs ir negausūs, tas klystų. Klystų tie šeimos tėvai, kurie manytų, kad su vaikais reikia kalbėti šio krašto kalba, nes kitaip šie pastarieji nemokėsios tos kalbos, kuri būtina ir privaloma.

Daugelis mūsų esame auge dar carinės okupacijos laikais. Kiti gerai prisimename anuos priešpaudos laikus iš savo tėvų pasakojimų. Žinome taip pat, kad mažai buvo lietuviškų knygų ir laikraščių, bet už tai taip pat gerai prisimename, kad visa tai atstodavo mūsų tėvai. Argi tamsiais rudens vakarais, prieblandoje užpekyje motinos sektos pasakos ir dainos nebuvo mūsų fantazijos šaltinis? Argi neišgyvendavome kartu su pasakos didvyriais jų nuotykių, nenuklysdavome už devynių marių, argi nesikovėme kartu su jais už tėvų žemės laisvę? Motina, tėvas ar dėdė pasakorius buvo mūsų vaikystės dienų knyga ir laikraštis ir mūsų lietuviškos pagrindas. Tuo būdu ir mūsų pareiga lieka ta pati, —

lietuviškai. Taip galvodami ir baimindamiesi pamirštame, kad patys gerai nemokėdami svetimų kalbos, negalime išmokinti nei vaiko. Argi kas nebūdamas laikrodininku gali kitą išmokinti šio amato?

Taip ir su kalba, kuri yra daug sudėtingesnė, nei laikrodis ar kuri kita mašina. Dažnai net neteisingai parinkdami žodžius, ar juos blogai išstardami vaiko akyse prarandame autoritetą ir pasitikėjimą, daromės juokingi. Gležnoje vaiko sieloje tai palieka raudą, kuri vėliau ir didelėmis pastangomis sunku išlyginti. Būdami lietuviai stenkimės išmokinti lietuviškai, nes aplinka, vaikų darželis ir mokykla bus žymiai geresnės priemonės teisingam krašto kalbos mokymui.

Šalia šeimos, patikimiausia ir veikliausia tautinio auklėjimo priemonė yra lietuviška mokykla. Be abejonės, mokykla jau yra antraeilis tautinės sąmonės ugdymo ir išlaikymo veiksnys.

Mokyklos tiesioginis uždavinys yra bendrų kultūrinių vertybių perdavimas priaugančiai kartai. Kai mokykla sutampa su auklėjamojo tautybės kilme, ji

Ir vėl artėja Vasario 16-sios šventė, kuri jei mūsų visų tautiečių ir nenuves į tėvynę — tai vis tiek visi bent savo mintimis skrisime į okupantų pavergtą tėvų žemę. Kad ir kur būdami, visi su tvirtu tikėjimu laukia tos dienos, kada tėvynė bus ir vėl laisva, ir visi galės grįžti į savo gimtuosius namus. Tačiau tik laukti neužtenka: reikia dirbti, aukotis, reikia ta mintimi gyventi, su ja pradėti ir baigti dieną.

Didžiosios valstybės, nors ir kalbėdamas apie „taikų sambūvį“, nors ir su „koegzistencinėmis“ šypsenomis, žvangina ginklais. Praėjusieji metai tiek tėvynėje ir Sibire, tiek laisvajame pasaulyje laisvės siekiančiam lietuviui nebuvo lengvi. Ir tikėtasi, ir skaudžiai nusivilta. Nežinom, kas ir kaip dera mūsų kailį taip pat šiandieną. Tačiau už savojo krašto likimą turime jausti atsakingumą pirmoje eilėje mes patys. Netolimas vengrų pavyzdys rodo, jog vien kitais pasitikėti negalima. Kas vyko per visą eilę metų Lietuvoje, tas pasikartojo vengrų žemėje — ir pasaulis, netikėtai išvydęs didelį kontrastą tarp žodžių ir veiksmų, gal supras, jog stiprybė glūdi ne vienuose ginkluose.

Paskesniu metu skleidžiamos kalbos apie didesnės intelektualinės laisvės suteikimą pavergtuose kraštuose. Tiesiog skaudu klausytis, kai apie tai kalba didieji laisvojo pasaulio vyrai, tartum nežinotų tikrosios padėties, nes kokia gali būti intelektualinė laisvė ten, kur vadina mieji intelektualai yra tikri vergai, negali ne tik ką norėdami pasakyti, bet neturi laisvės net ir laisvai galvoti? Draudžiamas

taip pat perduoda ir tautinės kultūros vertybes. Gyvendami svetur, neturime savo tautinių mokyklų. Todėl ši tautinių vertybių perdavimo uždavinį turi atlikti vargo, šeštadieninės ar kitaip pavadintos mokyklėlės, kuriose mokoma lietuvių istorijos, geografijos ir kalbos. Turime tokių mokyklėlių, kuriomis rūpinasi Argentinos Lietuvių Bendruomenė, ir čia. Gaila tik, kad jos nepakankamai gausiai lankomos. Tuo būdu, ir šioje srityje galime ir turime pasispausti, siūsdami savo vaikus į jau esamas ar įsteigdami naujas mokyklėles.

Trečioji ir mažiausiai veiksminga tautinės sąmonės ugdymo priemonė yra lietuviškos organizacijos, nes jų tikslai dažniausiai būna kitoniški. Vienos jų yra religinės, antros — socialinės, ar profesinės, kitos gi politinės. Tuo būdu, jų uždavinių eilėje tautinės sąmonės ugdymas yra šalutinis, neryškus, o dažnai net ir krašto šalies įstatymų varžomas.

Kiek didesnės įtakos į tautinės sąmonės ugdymą turi kultūriniai — tautinės organizacijos, tačiau čia dažniausiai jau dalyvauja tautiškai subrendęs ar bebrestas, šeimoje gerai lietuviškai išauklėtas tautietis.

Negalime tylomis praeiti ir pro jaunimo organizacijas, kurių ypatingai paminėtini yra lietuvių skautų brolijos padaliniai. JAV valstybėje Lietuvos Skautų Brolija yra laikoma viena didžiausių lietuviškos ugdymo veiksmų. Skautai ir Argentinos lietuvių tarpe yra užsitarnavę nepaprastos pagarbos. Šiuo metu tenka tad ypatingai susirūpinti, kad skautų veikimas ir pas mus apimtų visas lietuvių gyvenamas sritis ir būtų vis

(Nukelta į 2 psl.)

kad ir menkiausias nukrypimas nuo nustatytosios partijos linijos. Ir jei motina bažnytkaimy negali verkdama praeiti pro išniekinto sūnaus lavoną, kad nuriedėjusi ašara budeliams neišduotų, kad tai yra jos sūnus, nukautasis laisvės kovotojas — jų kaimo, apylinkės vaikas, — tai kaip ten galima kalbėti apie vad. „intelektualinę laisvę“? Laisvasis pasaulis galėtų pažvelgti kad ir į savo paties intelektualines bei moralines vertybes, kada karaliai priima Sovietų darbo vergų pagamintas dovanas, spaudžia kraujų suteptas rankas... Komunistų spauda, kongresai, partijos suvažiavimai neieško koegzistencijos, bet su visu nirtimu plūsta ir grasina, demonstruodami savo „stiprybę“ krašto viduje bei užsieniui — ir, deja, daugiau laimėdami už savo ribų, Tokiame laisvojo pasaulio „intelektualinio pakilimo“ fone neišlaikė žmonės — ir pradėjo lietis kraujas Lenkijoje, Vengrijoje, Rusijoje, Lietuvoje...

Priešas kovoja su lietuviu ne tik pavergtame krašte ar Sibire: su juo kovoja ir laisvajame pasaulyje. Tik priemonės ir metodai skirtingi, o tikslas tas pats, būtent — silpninti mūsų pajėgas. Ar sugebėsime mes, ištikus svarbiam reikalui, vieningai stoti už tuos idealus, kurie mums visiems yra vienodai brangūs ir šventi? Visokių pažiūrų ir įsitikinimų žmonių vieninga kova juk buvo atkurta nepriklausomybė. Mes visados kažkaip sugebėdavome, kilus svarbiam reikalui, vieningai surasti reikalingą išeitį.

Vasario 16 d., kurios sukaktį ruošiamės visur iškilmingai minėti, rodo, kaip vieningai paprasta abėcėlės tvarka, kukliai, veik be jokių titulų, mūsų rinktiniai garbingi tautos vyrai pasirašė Lietuvos Nepriklausomybės Aktą. Tie vardai liks per amžius mūsų tautos istorijoje. Juos su didžia meile bei pagarbą minės kartų kartos. Nepriklausomybė reikalauja aukų; daug geriausių laisvę mylinčios mūsų tautos rinktinėlių vaikų supūdyta kalėjimuose, sušaudyta, nukankinta, išstremta į tolimiausias sritis, kol buvo įkūnytas Vasario 16 d. aktas. Daug buvo sukilimų ir aukų, iki Lietuva vėl tapo laisva; ir 1918 m. Vasario 16 d. aktą kelias buvo ilgas, idealus, išvermingas.

Toks pat kelias veda ir dabar. Visi turime siekti laisvės, už ją kovoti, kas kuo galėdamas įsijungti į šventąją kovą už pavergtosios šalies išlaisvinimą. Kiekvienas darbas savo srityje yra svarbus ir reikšmingas. Už kovos sėkmingumą esame atsakingi mes visi lietuviai. Mūsų veiksniams, visoms mūsų organizacijoms, kiekvienai šeimai, kiekvienam atskiram mūsų tautiečiui tenka dalis atsakingumo už tai, o jeigu kas negerai — nesiverskime vienais kaltinimais ir kritika, nesitraukime iš kovos baro, bet dirbkime, jog būtų geriau. Mes turime dirbti ir kalbėti už vergus stovyklose ir net savo namuose. Mūsų skaičius vis mažėja, o darbų — vis daugėja. Mūsų nedaug yra, mums išnaikinti reikia mažiau laiko, todėl neatidėliokime darbų. Tvirtai savo sąžinėje, jog darome viską, ką tik pajėgiame, tada drąsiai galime belstis ir į laisvojo pasaulio sąžinę, jog būtų imtasi visų žygių, kad juo greičiau išauštų tikrosios laisvės rytas pavergtiems — nepriklausomybė Lietuvai.

VYKDOMOJI TARYBA

STAIGMENU REZGINYS

MAINOS RŪBAI...

Šio mėnesio pradžioje Šiaurės Atlanto Gynybos pakto generalinis štabas paskelbė, kad Vidurio Europos sausumos karinių pajėgų viršininku paskirtas vokiečių generolas leitenantas Hans Špeidel, buvęs feldmaršalo Rommelio štabo viršininkas, ginantis nuo amerikiečių - anglių įsiveržimo Normandijoje. Karo metu gen. Špeidelis dalyvavo žygyje į Prancūziją, o taip pat ir Rytų fronte. Kai Vokietija buvo priimta į NATO (Šiaurės Atlanto Gynybos Pakta) jis atstovavo Vokietijai, kaip patarėjas kariniams reikalams.

Gen. Špeidelis iš profesijos yra karininkas, tačiau taip pat ir filosofijos daktaras, trumpą laiką vienam pietų Vokietijos universitete buvęs profesoriumi. Besibaigiant karui, Špeidelis buvo uždarytas kalėjime už dalyvavimą 1944 m. sąmoksle prieš Hitlerį.

Savo žinioje tuo būdu vokiečių gen. Špeidelis nuo š. m. balandžio mėn. 1 d. turės amerikiečių, anglių, prancūzų, danų belgų ir pačių vokiečių karinę pajėgas. Jo štabo būstinė bus sianti istoriniame Fontainebleau (ištark Fontenbló) miestelyje kuriame 1814 m. Napoleonas atsisakė nuo karūnos.

Jeigu kas tuoj po karo būtų išdrįsęs pranašauti, kad 1957 m. vokiečių generolas bus paskirtas vyriausiu Vakarų valstybių kariuomenių vadu centrinėje Europoje, be abejonės, būtų buvęs apšauktas sukvailėjusiu, — rašo Stambule išeinantis žydų žurnalas „Journal d'Orient“. Galima suprasti, kad tai teisybės nes iš tiesų juk pralaimėjusio valstybės generolas, vadovaujantis vakarų sąjungininkų karinėms pajėgoms, anais laikais būtų sutiktas kaip nesąmonė ar net kvailiojimas. Šiuo metu tačiau tai yra tikrėybė, rodanti, kad be Vokietijos Europoje nėra galima išlaikyti jokios pusiausvyros.

Gen. Špeidelio paskyrimas į šią vietą rodo taip pat, kad Vokietijos reikšmė netik galimo karo atveju, bet ir dabar jau yra atitinkamai įvertinta. Šis faktas, turint galvoje Rytų Vokietijos problemą, galima būtų taip pat palaikyti ir ženklu, kad vakariečiai nori parodyti rusams, jog jų buvimas vokiečių žemėse nėra vakariečiams nei pageidautinas, nei malonus. Iš kitos gi pusės kyla klausimas, kas gi galėtų atsistoti, jei Vengrijos įvykių pavyzdžiu ir Rytų Vokietijoje kiltų revoliucija, jei Federalinė Vokiečių respublika suteiktų karinę paramą, ką tada turėtų daryti vokiečių genero-

Neprilkausomybės

lūkestis

(Atkelta iš 1 psl.).

daugiau remiamas ir plečiamas, nes jų veikla prasideda priešmokyklinio amžiaus vaikų tarpe, formuodama juos lietuviams, skiepydama tėvynės meilę ir ugdydama tautines tradicijas.

Matome tad, kad kova dėl tautos laisvės, pirmoje eilėje yra tautinės sąmonės ugdymas, auklėjant vaikus lietuviškoje šeimoje, mokykloje ir organizacijoje. Taip paruoštas mūsų tautos prieauglis bus tvirtas savo kultūrinio susipratimu, nepalaužiamas politiniu subrendimu ir degantis gyvu tautiniu solidarumu. Tai reikš, kad mūsų nepriklausomybės lūkestis nėra svajonė, bet tikrėybė.

A. Santaras

las, vadovaujantis jungtinėms vakariečių karinėms pajėgoms?.. Na, bet juk teisingai yra sakoma: pagyvensime — pamatysime.

PADETIS BE IŠEITIES

Iš šalies stebint pastarojo metu įvykius, nenoromis prieinama prie išvados, kad vienas juokdarys, paklaustas kas tai yra politikas, pasityčiodamas, bet visai teisingai pareiškė, jog tai esąs žmogus, kuris stengiasi nugalėti ir pašalinti sunkumus, jo paties sudarytus.

Jei prisiminsime Lenkijos, Vengrijos, Artimųjų Rytų įvykius bei problemas, tai pamatysime, kad toji padėtis kaip tik buvo sudaryta žymių politikų Teherano, Jaltos, Potsdamo ir

PINIGAS IR VORATINKLIAI

Jau ankstyvesniuose „Laiko“ numeruose buvo minimi Kremliaus voratinklių mezgimo būdai ir priemonės. Šių „raudonųjų“ voratinklių apraizgotas Naseris kiek galėdamas bando narpliotis, nes karinis anglių - prancūzų įsikišimas, atrodo, kiek įbauginęs Maskvos „vorus“, tuo tarpu remiamas iš Kremliaus tik moraliai. Tačiau gerai žinome, kad kraugeriškas „raudonųjų carų“ užmačias negalima sutramdyti gražiais žodžiais, — jų veiklos pasėkos jau ima reikštis gana ryškiais bolševikinėmis formomis Sirijoje. Jau spaudoje galima užtikti žinučių, jog Siriją galima esą laikyti nauja, gal kiek dar ir užmaskuota, satelitine Maskvos valstybe. Iš kitos gi pusės yra gražių

Laisvos Lietuvos kariuomenė. Ne vienas iš mūsų buvome jos eilėse...

kitose skaitlingose konferencijose, iš anksto leidžiant rusams užimti šiuos kraštus, arba kituose laisvai ir akiplėšiškai elgtis, pagal „raudonąją“ Maskvos birbynę.

Panašiai vyksta ir Jungtinių Tautų posėdžiuose. Vengrijoje upeliais pasipylus kraujui, UN posėdžiuose imta nepaprastai gražiai kalbėti, siūlyti ir smerkti. Tačiau nežiūrėdami šių „gražių kalbų“ rusai vykdė nekaltų žmonių skerdynes. Priimtos rezoliucijos atsidūrė bylose ir archyvuose. Artimuosiuose Rytuose „perkūnams sužvangėjus ir susitrąkius“ Vengrijos reikalas buvo užmirštas.

Nuo stalų dingo Vengrijos reikalai pastabos, sumanymai ir rezoliucijos. Posėdžių salėje tesigirdėjo tik Suez, Egipto, Izraelio, Anglijos ir Prancūzijos vardai. Ir vėl reikalavimai. Ir vėl rezoliucijos. Dalis jų, rusų malonumui, buvo patenkinti ir įvykdyti. Tačiau pagaliau ir čia reikalai susipynė. Maža savo dydžiu, bet milžiniška savo pasiryžimu Izraelio valstybė atsiskė atitraukti savo karines pajėgas iš Gazos juostos ir iš Akaba įlankos srities. Šį Izraelio vyriausybės nutarimą parėmė visa žydų tauta. Nežiūrint į tai, kad šis reikalas dar svarstomas toliau, tačiau imamas pamažu pamiršti.

Iškyla Alžyro reikalas, kuris vis dar ginčijamas ir svarstomas. Tenka manyti, kad ir šio reikalo tinkamai nesutvarkius iškils vėl „nauji“ ir „neatidėliotini“ reikalai, kurie privers pamiršti ir Alžyro reikalą. Ir taip kaip toj pasakoj, — „priėjo prie parcijos ir vėl iš pradžios“.

su Vakarų valstybėmis bendradarbiavimo pavyzdžių. Jų tarpe Irakas užima pirmą vietą. Be abejonės, kaip Naseris yra visų arabų neigiamų nusistatymų reiškęjas prieš vakarus ir net jų kultūrą, taip Irako ministeris pirmininkas Nury Said yra pirmasis ieškas glaudaus bendradarbiavimo su vakarais. Arabija Saudita ir Libanas taip pat dar šią savaitę įvertino palankiai Eisenhowerio planą. Ir jeigu Libano reikšmė pripažįstant bendradarbiavimą su vakarais nėra taip didelė, nes Libanas teturi tik 50% arabų, tai užtai Arabijos Sauditos karaliaus Saud lankymasis Vašingtone ir nuomos sutarties pratęsimas dėl oro bazės, rodo, kad arabų kraštuose tėra vienybė tik žydų neapykantroje.

Yra jau net kalbama, apie stipraus arabų bei musulmonų bloko susidarymo galimybes. Į jį įeity Irakas, Arabija Saudita ir Libanas, o taip pat nearabiškos, bet mahometonų valstybės kaip Turkija, Pakistanas ir Iranas. Tuo būdu, Artimųjų Rytų padangėje aiškios giedros nors nematyti, tačiau vakariečių padėtis nėra bloga, nes aiškiai nacionalistiškai - komunistinėje įtakojė tėra tik Egiptas, Sirija ir Jordanija. Sudanas ir Jemenas laikomi palinksiantais greičiau į su Vakalais bendradarbiavimo pusę. Visa tai, be abejonės, taip pat drumsčia ir didina įtampą šioje srityje. Pyktis ir neapykanta prieš Izraelį jungia visus arabus į vieną, tačiau ir jų tarpe nėra vienybės: vienus vilioja bendradarbiavimas su Vakarų kultūra, kiti lenvovai leidžiasi įvyniojami į šlvksčiai lipnų komunistinį voratinklį.

— a. b. c. —

ENMUDECIDOS, PERO NO CONQUISTADOS

LA PALABRA DEL DR. CAMILO FABINI, HON. SENADOR URUGUAYO, EN EL SENADO DURANTE LA SESION DEL 31 DE OCTUBRE DE 1956.

COMO es de conocimiento general, estos pueblos, desde hace años han perdido sus libertades y sus derechos esenciales. Me referí, en esa oportunidad, a los Países Bálticos, de los cuales tenía una documentación interesante que demostraba la forma en que habían sufrido las consecuencias de esta deminación. En estos países, en efecto, se han utilizado, tal vez con mayor dureza que en otros, los métodos conocidos: fusilamientos, prisiones, deportaciones en masa, organización del Estado policial, realizándose la farsa de elecciones con una sola lista, con candidatos de un solo partido, que integran lo que se llamó los parlamentos populares, formados por traidores del país, sostenidos por las bayonetas comunistas. Estos parlamentos, como sabemos, votaban la anexión a la Rusia soviética, instalando a la dictadura que ha sido, durante muchos años, una dolorosa y triste experiencia, que ha dado un lamentable espectáculo al mundo entero.

En Lituania, especialmente, según la información que tengo, se han

deportado y se han puesto en prisión, aproximadamente 780.000 personas, es decir el 25% de la población del país. Se cumple, además, una terrible explotación económica. Gran parte de la producción de estos países, es sustraída y llevada a Rusia, confiscada a precios irrisorios, lo que ha producido la miseria de todos los campesinos.

Señor Presidente: Los recientes sucesos de Europa demuestran que esos países no han sido conquistados, dominados, y que mantienen su decisión de ser libres. Muchos millones de hombres, mujeres y niños, pertenecientes a países con tradición cultural, con espíritu patriótico, han sido enmudecidos, pero no conquistados.

En estos días, miles de patriotas han muerto y tenemos la seguridad que la sangre derramada no será en vano. Esta sangrienta lección que el mundo entero ha recibido, nos demuestra que la libertad de los pueblos debe ser respetada y nos enseña cuál debe ser la posición de los pueblos libres en estos momentos.

Okupuotoje LIETUVOJE „LIETUVOJE SKURDU IR LIŪDNA“

PASAKOJA ATVYKUSIEJI Į LAISVUOSIUS VAKARUS

(Elta). 1956. XII.27 Oldenburge olicijos tarnautojas Max Werkmann avo džiugią žinią, kad Kūčių vakarą į Friedlandą grįžo iš Klaipėdos rašto jo dukterė Hannelorė. Ji gruozio 18 d. su visa eile Klaipėdos rašto vokiečių buvo paskirta į „ansportą“ ir Kūčių vakarą pasiekė Friedlandą. Drauge su ja atvyko taip pat iš Klaipėdos 62 metų senuo Sušeliene, kuri išleista į Wilshauseną pas savo vyrą. Hannelorė pavyko po 12 metų vėl susisiekti su savo tėvais. Karo metais išsiskyrusi su motina, ji kurį laiką gyveno prie Galiuvenės. Kad ją paleistų teko rašyti net į patį Kremlių. Galiuveniai 16 metų mergaitė gavo „be pilietybės pasą“ ir leidimą išvykti į Vakarų. Mokykloje tesimokė tik lietuviškai ir rusiškai. Kiek anksčiau grįžęs į Vak. Vokietiją Koehleris, parvežęs krepšelį su tėviškės žeme ir perdavęs ją Klaipėdos krašto vokiečiams, pasakoja, kad juos, išvažiuojančius iš Klaipėdos, palydėjo ne tik vokiečiai, bet ir keli lietuviai. Šie atsisveikindami kalbėjo: „Sveikinkite jūsų Vokietiją! Sveikinkite Europą!“ — ir jie įdavė siuntinėlius. Milicija nedraudė vokiškai dainuoti atsisveikinimo giesmės.

Iš Klaipėdos krašto vokiečiai rašo, kad didžiausia kliūtis jiems išvykti yra gautieji sovietiniai pasai. Vokiečių jaunimas jau beveik visiškai užmiršo vokiškai šnekėti.

Per Kalėdas ir Naujuosius Metus į Klaipėdos kraštą buvo atvykę visa eilė vokiečių iš šiaurės Rytprūsių. Dažna šeima susilankė iš ten svečių. Šiaurinėje Rytprūsių dalyje religines apeigas atlikinėti yra sunkiau negu Lietuvoje.

Atvykusieji į Vakarus teigia, jog 1954 m. Lietuvoje buvo paskersta apie 40.000 arklių, kurių daugumas buvo sudirbti ir arklines dešras. Arklienos kg kaštuodavo 12 rublių, už litra pieno tekdavo mokėti po 3 rublius, už „Kaprone“ mot. kojines — 35 rublius, vieną kilogramą vilnų 220 rublių etc.

Prisikėlimo bažnyčioje Kaune baigiamas rengti radijo fabrikas, kuris, prijungus kai kuriuos kitus pastatus, norima padaryti su laiku „pačiu pajėgiausiu radijo fabriku Baltijai“. Radijo fabriko darbininkams netoli Taupomųjų Kasų rūmų pastatyti namai.

Maironio sesuo Marcelė tebėra gyva ir guvi, nors ir sulaukusi 93 metų. Dar vaikščioja be lazdos, pati pasirūpina. Tuo tarpu jos nebylė seserį bolševikai ištrėmė į Sibirą, ir ten ji mirė.

Atvykusieji teigia, kad 1954 m. Kaune buvo apie 15.000 bedarbių. Bedarbių skaičius bolševikai dirbtinai sukėlė. Ypač nuo 1955 m. daugeliu jaunų darbininkų atleidiama iš darbo, jog paskiau galėtų „užveržti“ kaip „savanorius“ ar neturintčius darbo į Sibirą. Tos rūšies

„savanoriai“ stengiamasi sumedžioti įvairiausiais titulais, nors iš tikro tai tėra paprasčiausios užmaskuotos deportacijos.

Sovietai paskutiniu metu išsijuošę giria Sibirą, į kurį perkelia svarbiausių svorį savo pramoninių įmonių. Pasirodė, ten pigiau atseina pagaminti visa eilė gaminių. Ypač dideli darbai numatyti Kazachstane. Kustanajaus srityje suplanuota pastatyti kelis kombinatus, kelias rūdos liejyklas, nutiesti visą tinklą kelių ir kt. Sibiro žinovai teigia, kad sovietai pirma nori gerai iširti Sibiro žemių lobius, sustiprinti pramoninį potencialą ir, suslyginę su Vakalais, su žymiai didesne persvara, nei ligi šiol, eiti į pasaulinę politiką.

Į Sibirą Sovietai yra suprojektavę pasiūsti dar daugiau darbo jėgos, pirmoj eilėj — jaunimo. Iš maždaug 1,4 mil. paskiausių metų abiturientų partijos patvarkymu tik apie 10% įsileisti į aukštąsias mokyklas, arba 60.000 mažiau, negu 1955 m. 1,7 mil., arba 84%, buvo priversti, kaip fizinio darbo darbininkai, eiti į fabrikus, kolchozus, statyti Sibire įmonių ir kelių, atlikti „pirmūnų žygį“ Arkties zonose. Ateityje abiturientai, kaip darbo jėga, bus dar griežčiau siuntinėjami tarlamai „savanoriais“ ten, kur partija šaukia, o į studijas bus leidžiama dar mažiau, negu ligi šiol. Dėl to tarp jaunimo ir didėja nepasitenkinimas sovietiniu režimu. Net ir sovietinė jaunomenė, nepaisant visų kom. spaudos bei radijo įrodinėjimų, nenori savo noru vykti į priverčiamuosius darbus arba dirbti šachtose, kolchozuose, darbo vergų stovyklose.

Okup. Lietuvos miestuose visur pilna elgetų, invalidų. Elgetauja net ir ne vienas „Didžiojo Tėvynės karo“ dalyvis, netekęs rankos, kojos ar sunkiau sužalotas. Jų sutiksi veik kiekviename žingsnyje, tik bolševikų spauda apie tai nieko nerašo.

Lietuvoje ekonominė padėtis ypač prasta, pirmoj eilėj — kaime, kolchozuose. Todėl žmonės stengiasi, idant galėtų kaip nors išsiversti, visokiais būdais „kombinuoti“. Kaune „liaudies teismuose“ kasdien esti po 6 — 10 bylų už įvairias „kombinacijas“. Bet kitos kombinacijos esti labai didelės. Pvz. 1956 m. balandžio mėnesį iš „Kauno Audinių“ fabriko buvo išvežta įvairių prekių, suklastojus dokumentus, už 850.000 rublių vertės. Jas tarlamai turėjo gauti Leningrado siuvėjų artelė „Raud. žvaigždė“. Tik po kiek laiko paaiškėjo, jog tai būta „geros kombinacijos“. Panašiu būdu iš Kauno kepyklos prie Nemuno buvo išvežtos 6 t. mltyų...

Vietoj M. Gelžinio Mažosios Lietuvos Tarybos prezidiuman įėjo E. Žilius.

LIETUVIAI KASAME PASAULYJE

AUSTRALIJA

Australijos LB krašto tarybos penktoji sesija truko 3 dienas. Posėdžiai vyko Sydney mieste. Krašto valdybos veiklos apyskaitinį pranešimą padarė buv. jos pirm. V. Skrinska. Krašto valdybos, „Mūsų Pastogės“ ir Tautos Fondo atstovybės pinigines apyskaitas pateikė išdėtininkas S. Grina. Kontrolės komisijos aktus perskaitė jos pirm. V. Deikis. Apyskaitos patvirtintos, krašto valdybai pareikšta už jos darbą padėka. Konstatuota, kad „Mūsų Pastogė“ ekonomiškai stiprėja. Didėja mieste palikta krašto valdyba ir kontrolės komisija, o garbės teismas — Adelaidėje. Į naująją krašto valdybą išrinkti H. P. Bačinskas, V. Siminiškis, B. Daukus, S. Kovalskis, J. Veteikis, B. Stašionis ir Z. Budrikis. Krašto kontrolės komisijon: L. Karvelis, A. Švedas, ir P. Protas. Garbės teismas: E. Reisonienė, St. Čibiras, J. Kalvaitis, kun. Dr. P. Jautulis ir Martinkus. Suvažiavimo dalyviaus mišias atlaikė ir pamokslą pasakė kun. Dr. P. Bačinskas. Apatarus veiklos planus ir išdiskutavus svarbesniuosius klausimus, suvažiavimo prezidiumas buvo paprašytas pasveikinti Australijos min pirm. ninką, pasiūti raštą Jungt. Tautų gen. sekretoriui, persiūti sveikinimus arkiv. metropolitui J. Skvireckui, Vlikui, diplomatams ir kt.

Australijos krašto valdybos pirmininku išrinktas St. Kovalskis, vicepirmininkas S. Daukus ir Z. Budrikis, sekretorium H. Kmitas, išdėtininku V. Siminiškis, švietimo ir kultūros reikalų vadovu J. Veteikis ir B. Stašionis — nariu „Mūsų Pastogės“ administracijos reikalams.

Septintąją sporto šventę atidarė krašto tarybos suvažiavimo pirm. B. Daukus. Dalyvavo 5 lietuvių sporto klubai. Daugiausia taškų laimėjo ir gavo krašto valdybos perleiamąją taurę Sydney klubas „Kovas“. ALFAS pirmininku perrinktas V. Daudaras. Šiomet sporto šventę numatyta suruošti Geelonge.

Geelongo lietuvių bendruomenė savo susirinkimą pirmą kartą sušaukė jau lietuvių namų salėje. Juose jau sudėtos grindys, langai, durys ir baigiami kiti įrenginiai. (E).

Australijos lietuvių studentų sąjungos pirmasis suvažiavimas vyko Sydney mieste. Visuose parengimuose dalyvavo apie 50 studentų. Suvažiavimą atidarė Z. Dudrikis. Nutarta kasmet ruošti studentų suvažiavimus, pagyvinti ryšius su kitur gyvenančiais lietuvišiais studentais ir kt.

Sydney mieste įvykęs antrasis Australijos lietuvių katalikų suvažiavimas, apsvartęs aktualiuosius reikalus, į LK Federacijos valdybą išrinko J. Gylį, Br. Zumerį, S. Balčiūną, A. Grigaitį, J. Muloką ir J. Motiejūną; dvasios vadas — kun. J. Kungys. Leidžiamas savaitraštis „Tėviškės Aidai“. Melburne gyvena apie 200 lietuvių tremtinių.

Adelaidės laureatų literatūros vakare buvo sudaryta programai kompozicija iš lietuvių laureatų rašytojų tremtyje kūrybos: A. Landsbergio, B. Pūkelevičiūtės, A. Rūtos ir H. Radausko. Vakaro programoje savo kūrybą skaitė P. Andriūšis ir Br. Zumeris.

Melburne sėkmingai trečiuosius mokslo metus baigė sekmadieninė parapijos mokykla, laikinai įsikūrusi australy kat. parapijos mokykloje. Veikia 6 skyriai, dėsto V. Samulis, E. Švamberienė, J. Stašytis. Prie mokyklos veikia jaunimo kursai, kuriems vadovauja Br. Zumeris. Mokyklą lanko per 50 vaikų, kurie daugiausia gimę ir augę tremtyje. Mokyklos globėjas — Melburno lietuvių kapellonas kun. P. Vaseris. Prie mokyklos veikia 4 — 6 m. vaikučiams ir darželis.

JUNGT. AMER. VALST.

Pasaulio Lietuvių Bendruomenės seimas nutarta šaukti 1958 m. rugpjūčio 24 rugsėjo 1 d. d. New Yorko mieste. Ta proga ruošiamos meno ir svaudos parodos, sporto pasirodymai, simfoninis koncertas. Seimo posėdžiams gautas būstas prieš Jungtines Tautas. 22 pasaulio lietuvių bendruomenės paprašytos pasisakyti dėl PLB seimo laikinosios konstitucijos. Pasaulio lietuvių kongreso klausimas galutinai dar nėra apspręstas. Seimo ruošimo reikalais reikia kreiptis į prel. J. Balčiūną šiuo adresu: 64 — 14 56th Rd. Maspeth 78, N. Y., USA.

PLB Seimo Organizacinio Komiteto Prezidiumas išleido seimo reikalų lietuvių visuomenę atsišaukimą, nurodydamas, jog seimo sušaukimas — tai istorinės reikšmės įvykis. Kad seimas būtų sėkmingas, visų kraštų lietuvių turi įsisąmoninti jo vaidmenį ir tinkamai atlikti tenkančias pareigas. Konkretūs nurodės šaukiamo seimo uždavinius, prezidiumas savo atsišaukime pažymi, kad pirmasis iš jų tai nustatyta tvarka išrinkti PLB seimo atstovus, o kiekvieno krašto lietuvių turėtų į jį atsiųsti bent po vieną. Pačiam seimui praversti ir parodoms bei koncertui organizuoti reikia taip rinkti lėšų. Kas paskirs seimo reikalams bent 100 dolerių — taps seimo garbės svečiu. Komitetas yra numatęs taip pat išleisti PLB seimo žymenį. Lietuvių simfoninės muzikos koncerto dirigentu pakviestas prof. V. Marijošius. Koncerto programos kolegijai, be jo, sudaro dar muzikai V. K. Banaitis, I. Vasilūnas, J. Žilevičius. Sporto šventę organizuoja New Yorko lietuvių sporto apygarda. Tautinės misterijos pastatymu rūpinasi Čiurlionio ansamblio dirigentas A. Mikulskis. Kultūros Fondas jau yra paskelbęs konkursą misterijos tekstui parašyti. Tapybos bei skulptūros paroda norima pavaizduoti visų kryptių laisvojo pasaulio lietuvių menininkų kūrybą, spaudos paroda — rašto įnašą žmonijos kultūrai. PLB seimas bus laisvojo

ARGENTINOS KATALIKŲ UNIVERSITETĄ STEIGIANT

„Dėl to nūn jaučiai, vos tiktai išgirsta Kad apie naują tiesą kas galvoja Tuoj kelia riksmą, baubia ir mauroja. Iš „Pitagoro Teorema“, Ad. Jakšto

Paskelbus Universitetų Veikimo potvarkį, kurio 28 str. pripažįsta teisę kurti privatus universitetus, tuojau pakilo kairiųjų ir raudonųjų „apaštali“ protestuodami prieš jį ir jo autorius. Girdi, privates pražios mokyklas galima esą pripažinti, vidurines irgi šiaip taip, bet jokiū būdu ne Universitetą. Tik valstybė turinti teisę juos steigti ir tvarkyti, išduoti diplomus, kurie įgalina verstis profesine praktika. Dėl šio straipsnio, ir dėl kai kurių mokytojų atleidimų ir paskyrimų, prasidėjo streikai ir kontra-streikai įvairiose gimnazijose ir universitetuose, trukę net po keletą savaičių. Minėto straipsnio autorius atsistatydino, bet jo įpėdinis vis tiek neatsaukė minėto potvarkio, pareikšdamas, kad galutinai klausimą spręs būsima konstitucinė vyriausybė.

Aukštojo mokslo valstybinio monopolio principas, kurio gynėjai save „dideliais demokratams“ vadina, senai atmetas mo-

Daug kam yra girdėti Katalikų Universitetai Europos valstybėse. Čia daugiausia sustosime prie katalikiškų mokyklų J. A. Valstybėse, to laisvių ir demokratijos krašto. Žinome, kad ši didžiulė valstybė šiuo metu neturi savo atstovo prie Šv. Sosto. Bet tai dėl protestantų sferų spaudimo. Tačiau mokymo srityje jokių varžtų katalikiškai visuomenei nėra. Ir katalikiškos mokyklos ten klesti pilname žydėjime. 1954 m. veikė beveik 9000 įvairių katalikiškų mokyklų, kurias lankė apie 3 milijonai moksleivių. Vien tik aukštųjų mokyklų — universitetų ir „kolegių“ (colleges) buvo 250.

Pirmasis Kat. Universitetas ten įkurtas jėzuitų Georgetown mieste 1789 m. Jis iki šiol tebeveikia, vis tobulėdamas ir naujinamas. Tie patys jėzuitai 1818 m. įkūrė Luisianoje šv. Liudviko U-tą, 1884 m. įkurtas „Amerikos Katalikų Universitetas“, kuriam suteikia kanonišką pripažinimą Leonas XIII 1889 m. savo enciklika „Magni nobis gaudi“. Šis U-tas tampa žymiausiu mokslo židiniu su centru Vašingtone ir daugeliu skyrių visoje šalyje. Veikia aštuoni fakultetai, kurių tarpe inži-

dauguma jau veikia ir dėl lėšų stokos nei vienas neturėjo užsidaryti. Kaip ir kitos auklėjimo ir labdarybės institucijos, taip ir u-tai remiasi „apvaizda“ — yra rėmėjų periodiniai remiančių, atsitiktinių aukų, palikimų, o taip pat ir valstybės didesnės ar mažesnės pašalpos ir paskolos — statybai ir remontams, mokslo priemonėms, knygoms, medicinos pagelba. Daugumos šių kat. u-tų išduodami titulai yra pripažįstami lygiomis su valstybinių universitetų tituluais.

Nepriklausomoj Lietuvoj katalikiško u-to steigimo mintis taip pat buvo visą laiką gyva. Tačiau tą trūkumą papildydavo valstybinio u-to Teologijos-Filosofijos fakultetas, veikes katalikiškoj dvasioj ir kurio dėstytojai buvo rimti mokslininkai ir nuoširdūs tikintieji. Šiame fakultete buvo filosofijos, filologijos, literatūros, istorijos, geografijos katedros. Fakultetą baigę turėdavo teisę mokytojauti gimnazijose.

Ir ano meto Lietuvoje kai kurie „paraudonavę“ mokslo vyrai ir sovietinės kultūros garbintojai vis širsdavo dėl šio katalikiško fakulteto. 1935 m. vyriausybė paskelbė uždarysianti filosofijos skyrių, taupumo sumetimais ir vengiant paralelizmo su Humanitarinių Mokslų fakultetu. Tada pasirūžta steigti kat. u-tas. Buvo paskirtas rektorius vysk. M. Reins ir pakviesti dėstytojai. Trumpu laiku paduota keleta šimtų prašymų į projektuojamus fakultetus, savime pradėjo plaukti aukos to U-to steigimui ir išlaikymui. Tada vėl prieita susitarimo su vyriausybe ir fakultetas paliktas pilnoj sudėty iki bolševikų atėjimo, kurie jį visai uždarė, tuo suniveliuodami viską prie savo lygio.

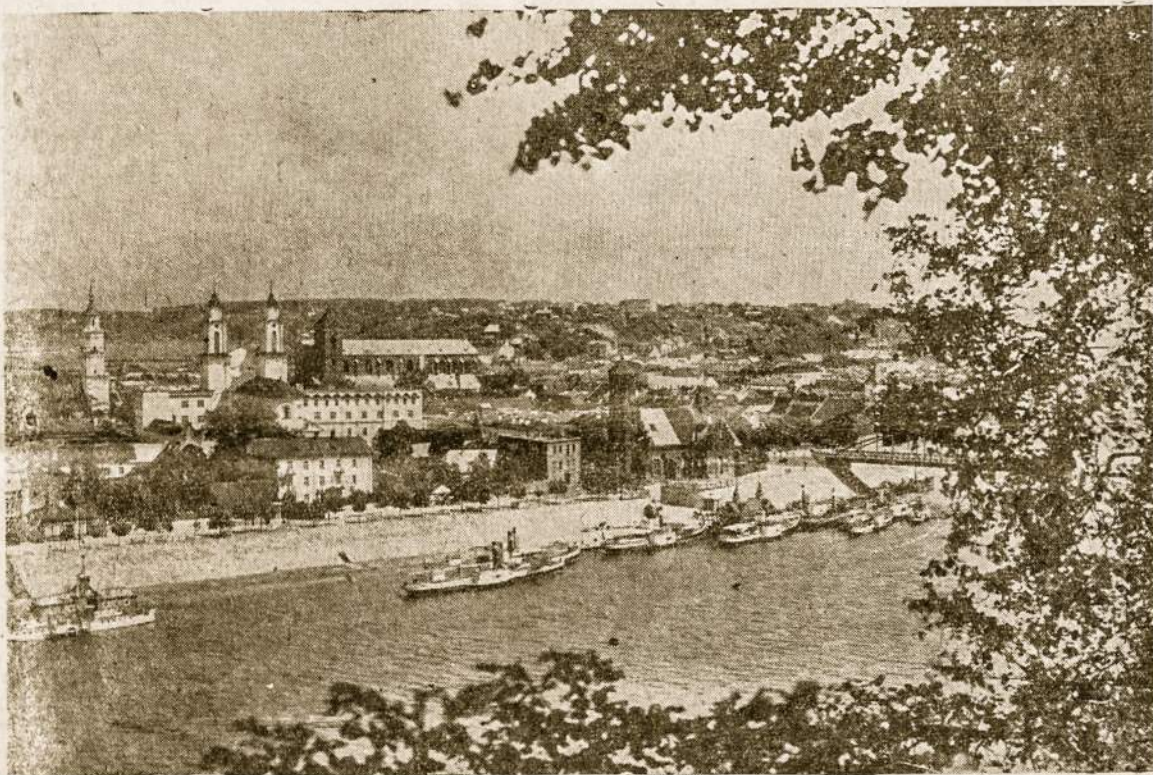
Pereitų metų balandžio mėn. buvo įsteigtas Argentinos Katalikų Universiteto branduolys Kordoboje, kolkas pavadintas kukliu Preuniversitetinio Instituto vardu. Vadovauja jėzuitai. Tuo laiku vietinis valstybinis U-tas buvo uždarytas dėl riaušių ir streikų, o naujai atsidaręs Kat. U-tas pradėjo rimtą darbą medicinos, teisės, inžinerijos, filosofijos fakultetuose.

Projekuojuama statyti universitetinis miestas Carlos Paz miestely netoli Kordobos.

Kad ir vėliau kaip kitų P. Amerikos šalių katalikai, bet pagaliau ir Argentina turi savą katalikišką aukštojo mokslo židinį. Dauguma iteligentijos tą žygi sutiko sveikindami ir džiaugdames, bet yra ir tokių, kurie kaip anie Pitagoro jaučiai tik širsta ir riaumoja.

Kodėl bijoti naujo mokslo židinio? Juk daugiau šviesos, pažangos atneš. Privatinis U-tas turi ypač „pasitempti“, kad atlaikytų konkurenciją su valstybiniu u-tu, ypač jei šis paskutinis randasi tame pačiame mieste. Žymūs profesoriai, studijų rimtumas, mokslinių tyrinėjimų lygis visados yra žymė Kat. U-tų. Kaip kiekvienoj veikloje, taip ir mokslinėj, tik konkurencijos būdu einama prie nuolatinės pažangos. J. Kaukas

Sausio 15-ją sueinanti Klaipėdos krašto prisijungimo prie Lietuvos sukaktis plačiau paminėta JAV-se ir Kanadoje. Į Waterbury suruoštą minėjimą buvo nuvykę gen. kons. J. Budrys ir M. Brakas.

KAUNO SENAMIESTIS

pasaulio lietuvių kūrybos poreikių ir tautinio solidarumo išraiška. Lietuviai kviečiami padaryti jį vertą svetimųjų dėmesio ir pasigėrėjimo, taip pat savųjų pagarbaus pasidžiavimo. (E).

„Draugo“ romano 1.000 dol. premiją laimėjo P. Jurkus už „Smilgaičių akvarelę“. Laureatas šiuo metu dirba „Darbininko“ redakcijoje. 1951 m. premiją laimėjo J. Gliuda už romaną „Namai ant smėlio“, 1952 m. J. Gliuda už „Ora pro nobis“, 1953 m. A. Landsbergis už „Kellionę“, 1954 m. A. Rūta už „Trumpą dieną“, 1956 m. B. Pūkelevičiūtė už „Aštuoni lapai“.

Dr. P. Vileišis, dirbęs Lietuvos diplomatinėj tarnyboj, su dukrele Birute, bė to, Lietuvių respublikonų JAV-se pirmininkas V. Kvietkus spec. JAV prezidento kvietimu dalyvavo inauguracinėse iškilinėse ir prezidento suruoštame pokyly. Dr. Vileišis kalbėjosi su senatorium W. Knowlandu ir buvo pakviestas į senatorių pietus, o V. Kvietkus į gubernatorių. V. Kvietkus yra seniai Amerikoje gimęs lietuvis, o Dr. Vileišis vienas iš pirmųjų pabėgėlių, atvykusių į JAV ir įsijungusių į politinę veiklą. Tą faktą taip pat atžymėjo amerikiečių spauda. Į iškilmes buvo pakviesta ir juose dalyvavo daugiau lietuvių. Iš kitų tautybių lietuvių per pasirodymą sulaukė daugiausia ovacijų iš visų.

1957. I. 19 Floridoje staiga mirė A. Vailokaitienė. Liko JAV-se 3 dukterys ir sūnus Toronto. Jos vyras Jonas Vailokaitis, buv. Lietuvos Valstybės Tarybos ir Steig. Seimo narys, mirė tremty 1944 m. Kun. J. Vailokaitis, bolševikų ištremtas į Sibirą, buvo Kazachstane

derniosios įstatymdavystės. Demokratinėse valstybėse, kaip Belgija, Olandija, Anglija, Prancūzija ir daugely kitų šita problema išspręsta plačiausios laisvės principu.

Argentinos „pirmievių demokratų“ pranokėjai taip pat buvo daug platesnių pažiūrų šiuo atžvilgiu. Taip dr. Joaquin Gonzalez, kurio vardo dažnai griebiasi kairieji kaip ramsčio, savo Konstitucinės Teisės Vadovėlygina privatinę mokyklą. Kitas ministras dr. Ed. Wilde, skeptikas, Volterio gerbėjas, 1884 m. svarstant seime įstatymo 1420 projektą kalbėjo: „Ar gali valstybė persekioti ir kovoti prieš katalikų tikybą? Ar gali drausti savo gyventojams ją išpažinti ir platinti? — Nei iš tolo. Joks laisvamanis, joks ateistas to neteigs“. Kitoje vietoje vėl prisimena Katalikų Bažnyčią kaip civilizacijos nešėją. O krikščioniška moralė esanti paremta aukštais ir guodžiančiais principais.

paskirtas kurį laiką piemeniu. Paskiau buvo paleistas į Lietuvą ir joje mirė.

„Teisinių žinių“ Nr. 17 — 18 duoda gana daug teisėninkams įdomių žinių, pastabų, vertimų, atsiminimų. Jame taip pat paskelbtas LTD centro valdybos „žodis Lietuvos teisėninkams“.

nerija, architektūra, sociologija, griežtieji mokslai. Jo mokslo personalą 1954 m. rudens semestru sudarė 408 profesoriai, o studentų buvo 3358, iš kurių 301 buvo jau baigę studijas kituose universitetuose ir šiame tik gilino ir tobulino įgytas žinias. Tai rodo mums universiteto studijų aukštumo ir rimtumo laipsnį. Šio u-to iškilmingus aktus dažnai pagerbia savo atsilankymu valstybės prezidentas. William Taft kalbėdamas vienose iškilinėse išskėlė Bažnyčios auklėjamąją veiklą amžių bėgy, pabrėžė Bažnyčios nuopelnus aukštųjų mokyklų kūrime, išsaugojant senuosius mokslo, literatūros ir meno kūrinius iki Naujųjų amžių. Čikagoje veikia net du kat. u-tai: Lojolos, įkurtas 1870 m. ir šv. Povilo, 1898 m. Ir daug kituose miestuose.

Kaip jie išsilaiko? — Nei vienas iš tų universitetų neturi materialinio užtikrinimo nei porai metų kaip valstybiniai u-tai, tačiau antras šimtmetis kaip jų

MIELAI DRAUGEI

IRENAI VELIČKAITEI,

mirus jos brangiam tėveliui, reiškiamo gilią užuojautą

Liet. Vyrų Kvartetas

„AITVARAI“

Moteris ir GYVENIMAS

Motery Skyrių redaguoja mok. Elzė Diminskienė, Necochea 604, Hurlingham, Buenos Aires

Vasario 16 aktas nebaigtas

J. BRAZAITIS, Brooklyn, N. Y.

Idėja—žodis—veiksmas. Vasario 16 aktas yra slenkstis tarp dviejų laikotarpių. Jis atbaigia laikotarpį, kuriame kilo idėja atgavinti savo valstybę. Per porą dešimtmečių ji augo, plito; jos vizija konkretėjo atskiruose individuose ar kolektyvuose. Tik Vasario 16 aktas tą idėją išreiškė žodžiu, viešu, iškilmingu, bendru, visos tautos vardu pasakytu.

Vasario 16 aktas pradėjo naują laikotarpį, kuriame žodžiu išreikšta idėja turėjo būti paversta jos įkūnijimo veiksmu, nuolatiniu, ilgu, gal ir nepabaigiamu. Nepriklausomą valstybę ne tik paskelbti, bet ją sukurti, apginti, ieškoti jai nuolat tobulesnių formų ir tos valstybės viduje organizuoti kūrybą — buvo prieš akis toks naujas idealas kaip logiška Vasario 16 akto išdava.

Ta prasme Vasario 16 nereikia laimėjimo, po kurio galima sustoti ir pasilsėti — ir besilysint dairytis atgal į klišius bei laimėjimus nueitame kelyje. Priešingai jis reiškė naują išpareigojimą ir pasiryžimą sutelkti jėgas, kad žodis būtų paverstas „kūnu“, kiek galint tobulesniu.

Atgal ir pirmyn. Kada menininkas išreiškia savo kūriniu jamė glūdėjusią idėją ir pavidalus, jo kūrybinis procesas baigtas. Jis gali jausti palengvėjimą. Galėjo panašiai jaustis ir dalis Vasario 16 akto signatarų. Jie pasiryžo, paskelbė. Jie savo padarė. Jie atbaigė savo laikotarpį. Bet tie iš signatarų ir kartos po jų, kurie pajuto čia naują užsidegimą tą Vasario 16 akto pratęsti ir ateiti, t. y. kovoti dėl jos išlaikymo, dėti plytelę prie plytelės rūmui, kuriam apmatą, tik labai bendrą brėžinį, buvo padarę signatarai. Jie žiūrė jai mažiau į praeitį, daugiau į ateitį, kuria jos vizija, konkretna, vykdo. Ir tai reiškia ne psichinį atoslūgį, ne abejingumą, bet dvasios ištempimą.

Elementas, kurio mums reikia. Esame nutolę nuo Vasario 16 akto per 37 metus. Bet minime jį kasmet. Minėjimas nukelia mus į tolimesnę praeitį, kaip buvo pasiruošta Vasario 16 aktui, arba nubėga į antrą laikotarpį, kaip per kovas ir pasišventimą buvo ugdoma nepriklausoma valstybė — jos politinis, ūkinis, kultūrinis gyvenimas.

Tačiau tuose minėjimuose dažnai pritrūksta vieno ir esminio elemento, kuris buvo Vasario 16 aktą paskelbiant — naujo užsidegimo ir pasiryžimo tą aktą pratęsti, t. y. kovoti dėl tos valstybės likimo naujais konkrečiais veiksmais. Tai kas, kad dabar priešas mūsų valstybės rimą sugriovė, bet nesugriovė jo buvimo fakto ir naujos vizijos.

Kur minėjimuose tėra žvelgimas į praeitį, ten psichologiškai esame tik to laikotarpio atbairgime, pasilsėjime, šiuo atveju

skausme, bet ne ėjime pirmyn. Be naujo ir individualaus užsidegimo minėjimai praranda jėgą, kurios turėjo nepriklausomybės skelbėjai ir kovotojai Lietuvoje; kurio turėjo ir Amerikos lietuviai, rinkdami dole-

kia dėtis į Lietuvos laisvinimo darbą ar pan., nieko nepasako. Kas kita: tokias ir tokias knygas, tokius dokumentų rinkinius, tokius vadovėlius turim išleisti per šiuos metus, tokius ir tokius klausimus propagan-

rius savomis formomis, tegul ir šaukšmais „kas daugiau“. Juose buvo įsitikinimas, kad jie dirba didelį darbą — kelia iš mirusių tautą. Be tokio įsitikinimo ir pasiryžimo šios dienos minėjimai gresia virst tradicija, kaip senoji giminių susivaišavimo tradicija per atlaides, graži, bet nekurianti ateities. Nauji laikai reikalauja naujų formų, bet dvasia turi išlikti ta pati kuriančioji.

Vasario 16 akto dalininkas. Tą dvasią pažadinti turi pagelbėti minėjimai. Žmonių širdys dabar nėra lava, deganti, besiliejanči per kraštus. Sustingę laukime įvykiai, kasdieninis rūstus gyvenimas uždėjo ir žmonėms plūtą. Bet kai atsargiai ją prakali, patiesi griovėlius, ji vėl gali tekėti. Tai rodė tokie pavyzdžiai kaip Vasario 16 gimnazijos rėmimas, nuolatinis jai aukų tekėjimas; gyvas atgarsis Kersteno komisijos darbams ir jan. Tai rodo ir visuomeninis veikimas, kurio didžioji dauguma atliekama ne už pinigus.

Kad į šių laikų širdis pataikytum ir sužadintum senąją dvasią, tektų mėginti ir naujas minėjimų formas. Ar blaiviai apskaičiuojančiam šių dienų žmogui ne daugiau pasakys trumpos kalbos negu ilgi išvedžiojimai, pradėdant nuo Vytauto Didžiojo; ar paprasti ir konkretūs žodžiai nevers jį pagaltoti daugiau nei iškalbingas miglotas patosas. Ar kartais mūsų dienų klausytojas nebus tikriau paveiktas, jeigu jis išgirs visai aiškiai, kas nuo pereito Vasario 16 iki dabar buvo nuveikta Lietuvos valstybės atavimo kovoje: kokios konkrečios buvo kliūtys ir laimėjimai; jei matus prieš akis, kas nuo šio vasario iki kito turi būti padaryta, nes bendri šūkių, kad rei-

diškai išpopuliarinti ir tam reikia tiek ir tiek pinigų ir tt.

Konkretumas žmones įtikina ir paveikia. Ar nepraverstų, kad Vasario 16 šiose sąlygose virstų Vasario 16 akto kūrybos metinė apyskaita ir metiniu planu. Konkrečia apyskaita ir planu visame išėivijos plote, lygiai ir savos kolonijos veikime.

Tokis santykis su tautiečiais savaime sukeltų pasitikėjimo taisyklę, kurie imasi vadovauti. O kur pasitikėjimas, ten ir talka darbu ir pinigų. Konkretus planas padeda ir pačiam susirasti savo vietą jame.

Tuo būtų ne tik atsakyta minėjimuose nuo žodžių infliacijos ir gražinta žodžiui tikroji jo prasmė ir derama pagarba. Tuo greičiau būtų paskatintas ir minėjimo klausytojas pasijusti esąs vienas iš tos negausios, bet atkaklios armijos statytojų, kovotojų, kurie pratęsia nebaigtą Vasario 16 akto vykdymą.

IŠ „LIETUVIŲ DIENOS“

—o—

SPURGOS

Tos šeiminkės, kurios dar neužmiršo senųjų tradicijų, be abejo prisimins, kad užgavėnėms būdavo spurgos kepamos.

Skaniai pagaminti spurgas nėra lengvas dalykas. Nepakanka vien laikytis nustatytos produkto proporcijos, bet reikia žinoti ir gaminio taisyklę.

Geriausiai yra naudoti geležinį ar plieninį puodą. Riebalai turi pripildyti bent pusę indo, kuriame bus kepama. Galima naudoti: kiaušinius taikus, aliejų, margariną lafų arba sviestą. Galima daryti įvairių riebalų mišinį, bet nepatartina maišyti sviestą su margarinu, nes greitai dega, ir kiaušinius taikus su lajumi. Paskutinis mišinys yra sunkiai toleruojamas jautresnio skilvio.

Taukai turi būti pakankamai karšti. Jei į užkaitusius taikus įdesime medinį šaukštą ir apie jį susidarys oro burbuliukai, reiškia, kad

LIETUVA — MANO TĖVŲ ŽEMĖ

(Ištrauka ir Aušrelės Stirmutaitės rašinėlio).

Toli, toli nuo čia yra toks mažas kraštas, kurio vakarinį kraštą skalauja melsvos Baltijos jūros bangos, kur ramiai snaudžia senos girios, senų pilių griuvėsiai byloja apie garsią ir garbingą tos tautos senovę, kur namų palangėse merginos augina rūtas, lelijas, kaipo skaistybės simbolį, tarp daugelio kitų bus, dainuojama pilna krūtine, o taipgi ir pakelėse nuo amžių rymo krkžiai, nuostabiai gražiai išdrožinėti, kur teka sidabrinės upės, čiulba paukščiai, ir žmonės, vakarais pabaigę laukų darbus, dainuoja pilna krūtine, o skambios dainos sklinda po plačius laukus ir klonius. Ten vasara — gaivi, žiema — balta, pavasaris — kvapus, ruduo — spalvingas.

Toli, toli nuo čia...

Tai skamba ir aidi dabar, tarsi nuostabiausia pasaka mielos, geros senelės. Nes taip nėra šiandien, taip buvo vakar.

Užkrito ant tos ramios šalies juoda šurpi Geležinė Uždanga. Nugrimzdo saulė Baltijos jūron. Nutilo paukščiai. Nebežaliuoja atėjūnų nešvariais batais sutrypti gėlių darželiai. Sventvagiškos bedievių rankos išniekino kryžius. Upėmis teka nekaltas kraujas ir ašaros. Laukais ir kloniais

Jau pasiekta kepimui reikiama temperatūra. Idėjus spurgą į taikus reikia kantriai palaukti, kol viena pusė gražiai apkeps, tada su virbalu pamažu ją apversti. Nereikia į taikus įdėti iš karto daug spurgų, nes tokiu atveju jos neturėtų vietos „augti“. Iškepusias spurgas pameigti virbalu, kad gerai riebalai nuvarvėtų ir apdulinti pudrinu cukrumi

Paruošiant masę reikia stengtis ją visados daryti purią ir minkštą. Idėjus per daug cukraus reikala tik pagadinsim, nes masė pasunkės ir greičiau degs.

Iškepus spurgas dar lieka daug taukų, kuriuos galima sunaudoti, bet juos reikia pirma „išplauti“ — išvalyti. Atšaldžius taikus (ne aliejų!) įpliti vandens ir užvirinti. Nuėmus nuo ugnies atšaldyti Sustingę taikai bus svarūs ir be pašalinio skonio.

Štai keleta receptų skanioms spurgoms pagaminti.

20 gr. mielių, 1 šaukštelis cukraus, 1/18 litro pieno 500 gr. miltų, 50 gr. cukraus, truputį druskos, 100 gr. sviesto ir trys kiaušiniai. Pagaminti mielių masę, kaip mielių pyragui, daryti spurgas ir kepti taikuose. Iškepus perplauti ir truputį minkštinti išimti. Spurgą apšlakstyti rumu ir šiltai padėti. Pavirinti smulkiai piauštyto ananaso, nuraugauti cukrumi ir rumu. Sunę pablėsti krakmolu. Taip paruoštą ananasą įdėti į spurgas ir šiltas nešti į stalą.

VARSKES SPURGOS

125 gr. varškės, 50 gr. cukraus, 1 kiaušinis, 1 šaukštą pieno, 200 gr. miltų, 3 šaukšteliai kepimo miltelių, 65 gr. razinų ir kiek cinamonų. Iš varškės, cukraus, miltų, kiaušinių ir pieno padaryti masę sudėti miltus ir kepimo miltelius. Į gerai ištrintą masę įdėti nuplautas razinkas (be sėklų) ir gerai išmaišyti. Mažu šaukšteliu daryti spurgas ir kepti karštuose riebaluose. Iškepus nuvarvinti taikus ir apdulinti cinamonais bei cukrumi.

TARQUOTO SŪRIO SPURGOS

Į dviejų kiaušinių plaktus baltymus įmaišyti 200 gr. tarkuoto sūrio. Daryti šaukšteliu mažas spurgeles ir kepti taikuose. Patiekiami su salerų, obuolių ar cichorijos šalota.

— Kambarinės gėlės bijo skersvėjo. Vėdinant kambarius reikia kambarines gėles pastatyti į nuošalesnę vietą, kad jų skersvėjas nepasiektų. Nuo skersvėjo augalai susergera ir nyksta.

Vyras, kuris nebendravia su kilniomis moterimis, neturi progos patirti džiaugsmo. Jis ir socialiniame gyvenime neturės pasisekimo. Vyras, kuris niekina moteris, nebus geras draugas.

Kiniečių patarlė

aidi prispaustųjų aimanos, našlaičių raudos. Žiemą ar vasarą, dieną ar naktį viešpatauja ten lygiai žiauriai: baimė ir teroras. Liūdnais laukais išdidžiai vaikštinėja Mirtis.

Pasibaigė karas. Seniai jau.

Bet kodėl dar ir dabar ten toli, toli prie Baltijos jūros vienas mažas kraštas, kraštas mano tėvų ir protėvių, kurio vardas Lietuva, turi kentėti žiauriausią komunistinę vergiją? Kodėl to seno ir garbingo krašto vaikai, prieš jų pačių norą, tarsi, vėjo išpūstyti po visas keturias pasaulio šalis? Kodėl? Kodėl laisvasis pasaulis negirdi ten žudomųjų priešmirtinio šauksmo, našlaičių aimanų, vienišų senelių sielvarto? Kodėl?

O taip! Žinau! Tam ir yra ta „magiškoji“ geležinė uždanga!

Tačiau lietuvis mirt už laisvę nesibijo. Stiprybę semia jis iš praeties. Išnyko daug garsių karališkųjų sostų. Trūnija Egipto faraonų mumijos, nutilo Romoje gladiatorių šauksmai, praėjo Erodas ir Neronas, Napoleonas, Prancūzijos karalius — Saulė išdidus... Sulauks lietuvis — Viešpats leis naujus trimitus ir geležinę uždanga, kaip Jerichono mūrai, sutrupės; pakils mūsų trispalvė į lietuviško dangaus mėlynę!

KAS YRA ETIKETAS?

Ella Wheelre Wilcox sako: „Etiketetas yra kitas vardas geraširdiškam mąstymui. Maloni mintis širdy yra etiketo šaknys, kurios pražydi į tobulą grožį tik per rūpestingą išmokymą nuolatinio grakštaus sekimo, kaip teisingai elgtis ir kalbėti. Tikras etiketas yra išorinis išsireiškimas širdies mieliausių ir labiausiai rafinuotų impulsų“.

AMERIKOS RABINŲ NELEIDO Į LIETUVĄ

New York — (LAIC) — Ilgesni laikų Amerikos rabinų grupė lankė Sovietų Rusijoje. Du grupės rabinai David B. Hollander ir Emanuel Rackman savo įspūdžius aprašė New York Journal American. Jie savo aprašymuose pastebi, kad toks lankymas ir sudarymas ryšio tarp Amerikos ir Rusijos žydų nebuvo leistas 40 metų. Tik dabar gautas iš Sovietų leidimas tai rabinų grupę lankyti Sovietų Rusiją. Prašyto leidimo rabinų grupė laukė 9 mėnesius.

Toji rabinų grupė aplankiusi įvairias Sovietų Rusijos vietas, norėjo aplankyti ir Pabaltijo kraštus, bet Sovietai nedavė leidimo. Jie aiškino, kad Vilniuje ir kituose Pabaltijo miestuose trūkštama tinkamų viešbučių ir ten, bendrai, atsisakymas (po karo) nėra tinkamai pažengęs. Apie tai tie du rabinai rašydami N. Y. Journal American rugp. 14 d. laidoje, sako, kad jie girdėję, jog žydų būklė Pabaltijo krtštuose esanti dar blogesnė, negu bet kur kitur už Geležinės Uždangos.

Amerikos rabinų grupę lankė dar Lenkiją, Čekoslovakiją ir Rumuniją.

MANDAGŪS SVEČIAI!

Šeima — vyras su žmona ir mažas sūnelis — nuvyksta aplankyti nebejauną viengūnį. Po kurio laiko šeiminkas pastebi, kad sūnelis vis kažką šnibžda motinai, o toji bara, kad nutiltų.

— O ko tu, Jonuk, nori? — maloniai įstierpia tarp jų šeiminkas. — Aš noriu pamatyti aslą, — atsako Jonukas.

— Aš gi tau sakiau, kad nutiltum. Čia jokio asilo nėra — garsiai ir pikta subara motina.

— Kaip gi nėra! O kam tu, išsiant iš namų, sakei, kad eisim aplankyti tą seną aslą.

SEKMADIENIO RIMČIAI

DIDŽIOJO RYZTO ŠVENTĖ

Kol Gedimino kalne laisvės varpas prabilti negali — mes nenutilsime. Būti tėvynės laisvės šaukliu svetur — mūsų šventoji pareiga.

Nepriklausomybės paskelbimo sukaktis yra didžio ryžto šventė, nes ji atgaivina didingą mūsų tautos praeitį, išryškina skaudžią dabartį ir skatina garbingai ateičiai.

Didysis ryžtas praeityje. Nežinia, kada Baltija pradėjo savo gintarinę vagą ir kada prie jos krantų atsirado lietuviai kurti savo gyvenimo. Nuo X amžiaus pasaulis vis dažniau išgirsta lietuvių vardą. Vėliau ne tik vardas, bet ir garsas pasklido nuo Baltųjų iki Juodųjų jūrų. Tai buvo Vytauto Didžiojo Lietuva, prasiskleidusi gražiausiu valstybingumo žiedu. Tikta po Liublino unijos (1569 m.) ir po paskutinio Lietuvos-Lenkijos padalinimo (1795 m.) didžioji bajorų dalis išsižadėjo lietuvių kalbos ir tautos idealų. Tuo tarpu liaudis, valstiečiai — tie gryniausie lietuviai — nors ir labai vargo, bet nepasidavė svetimųjų įtakai. Kada nuo 1861 m. valstiečiai tapo laisvais ūkininkais, jie materialistiškai ir dvasiškai atsigavo. Iš laisvųjų valstiečių kilo visa eilė inteligentų: S. Daukantas, Vysk. M. Valančius, M. Akelaitis, Vysk. A. Baranauskas, J. Basanavičius, V. Kudirkas, Maironis ir kiti. Jie ir pradėjo ryžtingą kovą dėl tautos laisvės. Tada nušvito „Aušra“, prabilo „Varpas“, toliau budėjo „Tėvynės Sargas“... Atgimimo maršais skambėjo visa Maironio poezija, žadindama senelius iš kapų milžinų, skatindama tautiečius paimti arklą, knygą lyrą ir visiems vieningai kovoti su Lietuvos pavergėjais. Pagaliau kilo iš tautos dvidešimt vyrų ir Vasario 16 akto 1918 metais paskelbė Lietuvos

laisvam, naujesniam gyvenimui.

Praeities ryžtas — dabarties įsakymas. Prisiminėme lietuvių vardą senovėje, netolimoje praeityje; prisiminėme jo kovas už savo kraštą ir kultūrą. Prisiminėme ne todėl, kad nueitas laisvės kelias mus žavėtų, įpareigotų.

Nepraraskime vilties ir tikėjimo, kad Lietuva prisikels. Juo labiau turime pagrindo tuo tikėti, nes milijonai kovoja dėl laisvės; su mumis Dievas ir laisvasis pasaulis. Gyvensime ta viltimi, kuri, kaip kalnų šaltinis, neužslėgiama nei žemės nei uolos:

O, viltie, tu, kaip kalnų šaltinis, Neužslėgiama nei žemės, nei uolos. Kaip varpells šventas sidabrinis Virpa džiaugsmu vidury tylos...
K. Bradūnas

Būsime tautinės dvasios knygnešiai. Kiekvienas yra

VENGRIJA NUSIVYLUSI VAKARIS KOVOJA TOLIAU

(E.) Apie 40% vengrų pabėgėlių sudaro vaikai, 80% jaunimas. Kai kurie bėgantieji sakosi atsipirkę iš sargybinių duona ar laikrodžiais, tarp jų ir pabėgęs į laisvę vengrų baletmeisteris Ernes Vashgy ir jo žmona primabalerina Vera Pasztor. Pabėgėlių teigimu, daug raudonarmiečių simpatizuoja vengrų laisvės kovotojams. Keliose vietose naujai atkelti Sovietų daliniai susišaudė su seniau Vengrijoje laikytais rusų kariniais daliniais.

Vengrų pabėgėliai ypač reikškia pagėdavimą patekti į Vokietiją. Tarp nukreipiamų į Vokietiją yra daug jaunimo, galinčio dirbti visų rūšių darbus. Atvykę vengrų pabėgėliai apskaičiuoja, kad jie Vak. Vokietijoje gali už poros dienų uždaryti nusipirkti batų, kai tuo tarpu Vengrijoje tekdavo tam reikalui

knygnešys, kuriam lietuviškos spaudos palaikymas yra ne pašalinis reikalas, bet misija; kuris sielojasi spauda, besirūpinančia atgimstančios Lietuvos pilnutiniu gyvenimu — religiniu ir tautiniu.

Savonoriai tebūna mums pavyzdys. Partinius ir asmeninius ginčus atidėsime iki tos dienos, kada būsime laisvi ir tautiškai subrendę. Savonoriai ejo mirti vardan Lietuvos. Tuo tarpu Lietuva iš mūsų gyvybės kainos nereikalauja. Ji prašo mesti be reikalo ginčijusius ir tarpusavy kovojus.

Nepamirškime partizanų tėvynės meilės ir jų didvyriškumo. Kai prieš keletą metų Lietuvoje vienas 18 metų partizanas po ilgų kankinimų buvo paguldytas prieš didžiulį tanką, kad išduotų save, draugas ir paslaptis, jis tylėjo. Pajudėjo maskolių tankas ir išpaudė didvyrio širdį kankinių žemėn...

Tankai yra bejėgiai sunaikinti tėvynės meilė kovotojų širdyse; priešai bejėgiai bus, jei nepalaužiama viltimi, knygnešių, savonorių ir partizanų dvasia gyvensime, kovosime vardan tos Lietuvos... Kada Gedimino kalne laisvės varpas prabilti negali — mes nenutilsime. Būti tėvynės laisvės šaukliu svetur — mūsų šventoji pareiga.

Tomas Žiūraitis, O. P. Iš knygos „Žodis ir Gyvenimas“.

žinti pora menkaverčių radijo aparatų. Kitų pagrobtų daiktų nepavyko niekur rasti.

Pačioj Vengrijoj jaučiamas labai didelis nusivylimas vakarais, kad jiems laiku nebuvo suteikta efektyvi pagalba, nors kraštas, apskritai imant, tebėra už vakarus nusiteikęs. Labai pikta atsiliepiama apie Sovietų ir kai kurių vakarų vyrų draugyste, susirašinėjimu laiškais, gražių frazių šnekėjimą, kai tuo tarpu vengrų šalies ir visų laisvųjų vakarų laisvės gynėjai buvo palikti savo likimui. Sako, dabar nenori vakarai kaip reikiant veiksmingai už juos užsistoti, tad vėliau, kai šie visi kovotojai už vis laisvę pačiose pirmosiose pozicijose bus iškersti, tada ateis ir pačių vakarų eilė. Tada jie, nors ir nenorėdami, bus priversti kovoti. Bet tada jie tokių draugų jau nebeturės. Tada nieko nepadės žukovams ir panašiams „atsiminimul“ siunčiami su savo pavardėmis parkeriai ar kitokios asmeninės dovanos...

Molotovą, kadaise pasirašiusį paktą su Hitleriu, remia marš. Žukovas, be to, marš. Konlevas, Varšuvos pakto ginkluotųjų pajėgų vyr. vadas, prie Stalino eję įvairias atsakingas pareigas Pervuchinas ir Saburovas, nekalbant jau apie Suslovą, nepaprastais žiaurumais pasižymėjusį po karo ir okup. Lietuvoje. Molotovas dabar įgavo svarbiausią vidaus valdžios poziciją. Jis turi teisę tikrinti visas ministerijas ir net suiminti ir reikalauti, kad būtų atleidžiami patys svarbieji pareigūnai partijoje, kai tuo tarpu bolševikinis saugumo komitetas dabar tėra priklausomas ministerijų tarnos. Kai tik Vengrijoje pasirodė „garsūs“ Sierovas, ypač pasižymėjęs Pabaltijy, po jo vizito ir prasidėjo vengrų deportacijos ir Nagio tariamas gelbėjimas, kad jo, esą, nenužudytų kontrevolucionieriai, kurie faktiškai reikalauja jį pastatyti valdžios priešakyje... O Tito taip puolamas, kaip po Stalino mirties dar niekad nebuvo puolamas... Gi Jungt. Tautos parodė visą savo bejėgiškumą — joms ne tik diktuoja Naseris, ką jos gali ir ko negali, bet J. Tautų rekomendacijų ir skamblių žodžių sriant nei bolševikai, nei jų marionetės kvilingų vyriausybės nemano klausyti, o daro, kas joms patinka. Jungt. Tautos neįstengė apginti net Vengrijos neutralumo, kurio prašėsi paskutinė teisėta Vengrijos vyriausybė...

Tuo tarpu krašte vyksta toliau pasyvus pasipriešinimas prieš okupantą, o kai kur — dar ir aktyvus, su ginklu rankoje. Budapešte nuolat pasirodo ant sienų karikatūros: „Teškomas min. pirmininkas. Tam tikslui reikalingas rusų baudžiamasis kodeksas ir Sovietų pilietybė...“

OMARAS CHAJAMAS

RUBAJATAI

Kai mano skaisti siela ir tavoji apleis mudviejų kūnus, bus padėta plyta po mano ir po tavo galva. Plytininkas vėliau suminkys tavo pelenus ir mano.

Jau seniai mano jaunystė guli su negyvais daiktais. Pavasari mano gyvenimo: šiandien tu jau esi tenai, kur ir visi praėję pavasariai! O jaunyste: prabėgai tu nepastebėta! Išnykai taip, kaip kasdien tolydžio nyksta pavasarinis džiaugsmas.

Brolau mano: nedėstytk jokių sumanymų rytojaus dienai. Bene žinai ar baigsi sakinį, kurį nūn pradėjai? Rytoj gal būsime taip toli nuo šito karavanų kelio, kaip tie, kurie nuėjo prieš septynis tūkstančius metų.

Tu gali ištirti mus supančią naktį. Gali tu nusileisti į jos gelmę. Viskas veltui! O Adomai, o Jieva: koks kartus turėjo būti judviejų pirmas pasibučiavimas, kad mus pagimdėte tokius nusivylusius!

Būk atsargus keleivi! Pavojingas kelias, kuriuo eini ir aštrus Likimo kardas. Neimk saldzių migdolų, kuriuos keliaudamas užtiktum. Nuodingi jie.

Mačiau vakar sėdintį puodžių prie tekintuvo. Žiedė jis ašocio šonus ir lipdė ašas. Minkomas molis buvo sultonų kaukuolės ir elgetų rankos.

Begalę amžių eina saulėtekis po saulėtekio ir saulėleidis po saulėleidžio. Begalę amžių skrieja savo ratu žvaigždės. Mink žemę atsargiai, nes tasai grumstelis, kurį tu suplosi, kitados gal buvo lepi jaunuolio akis.

Šaknys virpančio narcizo upelio pakrantėje diegus leidžia galbūt iš sustingusių moteries lūpų. Iš palengvo ženk per žolę! Gal ji išdygo iš pelenų gražių veidų, kur pergalės džiaugsmu tvaskėjo raudonosios tulpės.

Šiaurys nuvytino rožę, kuriai lakštingala suokė giesmę ir giedodama liaupsino ją. Argi mes turime raudoti dėl jos arba dėl savo likimo? Kai Mirtis nuvytins mūsų veidus, kitos rožės ims švytėti savo dabnumu.

Užmiršk, kad negavai atpildo, kurio vertas buvai. Jauskis visados laimingas. Nesigailėk dėl nieko. Nesitikėk nieko. Tai, kas turi tave ištikti, yra įrašyta į Knygą, kurią pripuolamai sklaido Amžinybės vėjas.

Pasitenkink žinodamas, jog viskas yra paslaptis: ir sukūrimas pasaulio ir tavęs, ir likimas pasaulio ir tavo. Šypsokis šitiem slėpiniam, kaip šypsaisi pavojui, kurio nebijai. Nieko nesužinosi peržengęs Mirties slenkstį. Ramybė juodoje tyloje žmonėm, kurie nuėjo į Anapus!

Patys garsiausi mokslo ir išminties vyrai slankiojo nežinojimo tamsoje. O vienok jie buvo švyturiais savo gadynės. Bet ką gi jie nuveikė? Pasakė keletą žodžių ir nuėjo miego.

Pašnibždomis tarė molis puodžiedžiui, kuris jį minkė: „Neužmiršk, kad ir aš buvau toks pat kaip ir tu. Nekamuok taip manęs!“

Iš ispanų k. vertė Antanas Vilutis

Šv. Kazimiero Seselių vienuolija šiais metais švenčia savo gyvavimo 50-ties metų sukaktį. Čia matosi Argentinos lietuvių kolonijoje besidarbujančios Seselės Kazimierietės.

nepriklausomybės atstatymą. Ir tai padarė tada, kai dar ne tik Vilniuje, bet ir visame mūsų krašte šeiminkavo vokiečiai. Rusijos galybė buvo palaužta. Vokiečių divizijos grįžo iš rytų namo, trypdamos Lietuvos žemę ir slopindamos tautinį atgimimą. Tačiau lietuvių ryžtas buvo stipresnis už priešų jėgą, tėvynės meilė buvo karštesnė už karo mašinos ugnį. Pajudėjo savonorių pulkai; kovos tęsėsi dar keletą metų, kad gyvybės kaina būtų įamžinta tai, kas Vasario 16 akto paskelbta. Ir Lietuva tapo nepriklausoma. Mūsų Nepriklausomybė šiandien yra paraližuota, bet nemirusi: ji gyva pavergtųjų ir laisvųjų brolių bei sesių širdyse; ji gyva ir laisvojo pasaulio sąmonėje. Lietuva kelsis iš naujo

dirbti beveik visą mėnesį. Tarp atvykusiųjų nemaža yra iš metalo ir traktorių fabriky Budapešte. Net ir tie, kurie už valandos darbą mokama viena DM, tariasi gauną karališką atlyginimą. Taip jau išėjo, kad tie laisvės kovotojai, kurie lapkričio 17 d. dar kovėsi Budapešte, lapkričio 21 d. buvo įkurdinti Borcholto stovykloje prie Olandijos pasienio.

Bolševikų žygiais Vengrijoje reikškia pasipiktinimą visas laisvasis pasaulis, griežčiausiai įsikišo Jungt. Tautos, o nuo bolševizmo nusisuko net visa eilė saloninių bolševikų ir jam kelių tisečių laisvajame pasaulyje. Vengrijai „sutvarkyti“ Sovietai metė daugiau pajėgų, negu kadaise buvo vokiečių pasiūta Prancūzijos pasipriešinimui palaužti.

Pasirodo, vienintelė iš svetimų valstybių ambasada Budapešte buvo Sovietų užpulta ir iš dalies apilpėsta tai Egipto ambasada. Kai dėl to užpuolimo ambasadorius pareiškė protestą vienam Sovietų diplomatu, tai galų gale jam tebuvo gr-

Senas rusų imperializmas

Chicago Daily Tribune nurodo, kad Vokietijos užsienio ministerijos dokumentai rodo, kad rusai, kaip tik troško naujų teritorijų ir tai privertė Hitlerį susiremti su Maskva. Kada Vokietija buvo užimta kur kitur, Rusija užėmė Pabaltijo valstybes, pradėjo agresiją prieš Suomiją, okupavo Rytų Lenkiją ir kada lapkričio mėn. 1940 m. Molotovas lankėsi Berlyne, jis jau kėlė naujus reikalavimus. So-

vietų ambicijos siekė Balkanus ir Bosporus. Vokiečiai norėjo rusus nusukti į Persijos įlanką, bet komunistai nenorėjo su tuo sutikti. Dabartinis Sovietų gynimas Hitlerio - Stalino pakto aiškiai parodo, kad nors Kremliaus vedai nori diskredituoti Staliną, jie vistiek palaiko jo didžiausius kriminalinius nusikaltimus. Sovietų požiūriu 1939 metų paktas turi būti palaikomas nes jis remia komunistų užėjimus, kurie buvo įvykdyti pagal tą pakto, pastebi Tribune.

SKAUTŲ SKYRIŲ

veda

REDAKCIŅĒ KOMISIJA

VASARIO 16 PROGA

Jau tryliktoji kartą renkame paminėti mūsų krašto atsikūrimą ne savame krašte, bet tarp svetimų žmonių.

Renkamės ne džiaugtis ir ne liūdėti. Ateiam susikaupti, kad praeitis mus atgaivintų, kad praityje surastume pastiprinimo kovoms.

Mūsų tėvų bei bočių gyvenimas buvo pilnas taip pat neramaus laiko, bei kovų. Iš tų kovų yra išlikę kilniausių pavyzdžių ir pasiukojimo už savo krašto laisvę.

Laisvės mums niekas nedovanojo, ją reikėjo atsikovoti. O kova reikalauja didelių darbų, pasiryžimo bei aukų.

Žiūrėdami į praeitį negalime tylomis praeiti pro mūsų pirmųjų kovotojų supiltus kapus, kurie savo kraujo auka sumokėjo už mums iškovotą laisvę. Turime sekti jų pėdomis, iš jų darbų semtis sau ateičiai stiprybės ir pasiryžimo.

Čia dar tebeturime tų pirmųjų kovotojų - savanorių, buvusių mūsų valstybinio gyvenimo vairotojų, su didele patirtimi, su gilia savo kraštui meile, kurie ją parodė gindami savo kraštą nuo daug kartų stipresnio priešio. Nepabūgo jie skaičiaus, ir krašto meilės vedami laimėjo. Iš nieko sugebėjo sukurti gražią ir net svetimiesiems pasigėrėtiną Lietuvą.

Visi tie praeities pavyzdžiai tegali būti šandien mums vieninteliu kelrodžiu į ašaromis ir krauju pasruvusią tėvynę.

Palikę nuošaliai visus mūsų kasdieninio gyvenimo nesutarimus, pakilkime aukščiau savęs.

Sustiprinkime mūsų kovą už tėvynės išlaisvinimą, jei šiuo momentu dar ir ne ginklu, tai žodžiu, spauda, darbu, iškiepykim mūsų jauniesiems tos kovos prasmę. Į šalį to darbo padėti nevalia. Priešas nesnaudžia, stengiasi įvairiais būdais mus suvilioti, nukreipti mūsų dėmesį. Kova turi būti vedama iki galo, kad tos visos kraujo aukos nebūtų sudėtos veltui, kuriomis yra nubarstyti platieji Sibiro plotai.

Kovokime mes visomis priemonėmis čia, nes dar mūsų krašto viduje vargstą broliai nėra padėję ginklo. Padėkim jiems!

Budėkim!

Minėdami Nepriklausomybės paskelbimo šventę negalime nepaminti to, kuris daug kovojo ir praskynė kelius tai Nepriklausomybės Dienai.

Prieš 30 metų, 1927 m. vasario 16 d. Vilniuje amžiams užmerkė akis lietuvių tautos patriarchas, didysis aušrininkas, lietuvių romantinės gaidynės centrinis asmuo, žymus tautosakininkas, pirmasis Lietuvos Nepriklausomybės Akto signataras DR. JONAS BASANAČIUS.

Gimė jis 1851 m. Ožkabalių k., Suvalkijoje. Mokėsi Marijampolės gimnazijoje ir Maskvos universitete. Baigęs medicinos mokslus, gyveno Bulgarijoje, Čekijoje ir kituose Europos kraštuose. Būdamas Prahoje, išleido „Aušrą“. 1905 m. grįžta į Lietuvą. Dalyvauja Didžiajam Vilniaus Seime. Su kitais lietu-

viais kovotojais reikalauja Lietuvai autonomijos. Įkuria eilę kultūrinių draugijų, kuriose pats aktyviai dalyvauja. Vėliau vyksta į Ameriką rinkti aukų „Tautos Namams“ statyti. Nepriklausomaj Lietuvoj politinėj veikloj nedalyvauja. Likęs Vilniuje dirba Lietuvių Mokslo Draugijoje iki pat savo gyvenimo pabaigos.

Retėjo ir retėja mūsų senųjų tautos kovotojų gretos.

Gerbti juos, minėti ir prisiminti, tvirtai eiti jų pramintais takais, būti gerais palikuonimis tautos, dėl kurios laisvės jie tiek kovojo, norėti, ir ruoštis būti tokiais, kokie jie buvo — yra tavo, skaute, pareiga, nes sekti tautos didvyrių pėdomis yra svarbiausia išblaškytos lietuviškos skautijos pėsekystė.

Reto kilnumo pavyzdingas pareigingumas

Dar visiškai neseniai, užbaigus Vasario 16 Gimnazijai remti vajų ir davus viešai spaudoje apyskaitą, iškilo reikalas dar kartą prabiloti apie šį reikalą. Džiugu, kad visa kas buvo rašyta net daugelį kartų, nenuėjo veltui, bet tie žodžiai atrado kilnias lietuviškas asmenybes, kurios be jokio atskiro prašymo prisiuntė aukas Vasario 16 Gimnazijai remti. Pro šį įvykį negalima praeiti tylomis, bet jį reikia išskirti parodant, kad yra žmonių kurie tyliai rūpinasi mūsų aktualiaisiais tautos reikalais ir progai pasitaikius juos remia. Šį kartą noriu juos išskirti ir parodyti mūsų visuomenei tuos tauriuosius mūsų tautiečius tai bus Juozas Martinkus iš Berisso, kuris atvykęs į sostinę atlikti savo privačių reikalų, ta proga paaukojo Vasario 16 Gimnazijai 500 pezų, antrasis mūsų kolonijai gerai pažįstamas, daugeliui yra net daug padėjęs ir padeda savo nuostabiū pareigingumu tai daktaras J. Mikelionis, kuris neperseniai buvo atvykęs iš Pamoso savo dokumentų tvarkymui išvykstant į Jungt. Am. Valstybes, ta proga Vasario 16 Gimnazijai paaukojo 200 pezų. Jam išvykus neteksime vieno tauraus lietuviu, ką mūsų lietuviškoji šeima šiame krašte labai pajus. Dr. Mikelionis labai daug padeda besigydantiems mūsų tautiečiams ir jais labai daug rūpindamasis.

Šios gautos aukos bus persiustos pagal aukotojų paskirtį. Skautų draugovė praneša ir prašo visus geros valios tautiečius, kurie norėtų padėti varge esančiai mūsų vienintelei tautinei mokslo įstaigai, kad skautai visada yra pasiruošę būti tarpininkais, kad be didelių sunkumų galėtumėt sušelpiti mūsų ateities lietuviškos kovotojus.

* * *
Šiomet vasario 22 d. sukanka 100 metų, kai gimė Lordas Baden-Powell's. Tie, kurie yra išlaikę I-ji patyrimo laipsnį, prisimena, kad šią vasarą sukaks taip pat 50 metų nuo to laiko, kada Baden-Powellis suorganizavo pirmąją skautišką stovyklą su 2 berniukų skiltimis Browsea Island saloje.

Ta proga šią vasarą šių skautybės įvykių atžymėjimui įvyks skautų džiamborė, vyčių sąskrydis, židinių sambūris, skautininkų indaba, tarptautinė skautų konferencija ir pirmąjį kartą ruošlama tarptautinė skautų džiamborė Anglijoje.

* * *
Š. m. vasario mėn. 10 d. Lietuvių Skautų Draugovė turėjo iškilinę iškilmingą sueigą Neprikl. šventei paminėti. Sueigoje be skautų, skautų vyčių ir vyr. skautėlių dalyvavo ir skautininkas gen. Teodoras Daukantas, mlle Collet ir kitų svečių.

Tai dienai tinkamus pašnekesius, pravedė draugininkas ir s. T. Daukantas, kuris kalbėjo net keletą kartų vis naujomis temomis. Įdomiausia tai, kad skautininkas oficialiai pranešė apie jūros skautų valties įsteigimą, į kurią norintieji gali įstoti.

Šios sueigos proga buvo paaukštinti: paskilt. Llucla Paliulionytė — skiltininke ir skautai vyčiai Algirdas Matukas, Algirdas Cibavičius ir Zigmąs Jaunius paskiltininkais.

S. v. paskilt. A. Matukas per mlle Collet pranešė pasveikino Prancūzijos skautus, perduodamas jiems lietuvių skautų broliškus linkėjimus; mlle Collet atsakė šiuos sveikinimus ir linkėjimus padvigubinantį nuo Prancūzijos skautų ir linkinti greitos laisvės mūsų kraštui.

Tą pat dieną turėjo savo amžiaus sukaktuves ir vardinės s. v. paskilt. A. Matukas, kuris ta proga buvo pasveikintas ir įteikta jam dovana suomiškas - skautiškas peilis.

Po sueigos brolio Algio tėveliai pavaišino skautus asado pietumis ir kitomis gėrybėmis, kurių nesigalėtinau prigaminu. Po pietų buvo daug padainuota, pašokta ir pažaista. Visi grįžo su geromis dienos nuotaikomis vėl į dulkėtą miesto gyvenimą.

MŪSŲ ATOSTOGAUTOJOS RAŠO IŠ ŠV. KAZIMIERO STOVYKLOS (Villa del Dique, Cordoba).

Sausio 31 d. į Šv. Kazimiero vardo vilą, p. Stankūnų padovanotą T. Marijonams, vasaros atostogoms išvyko sekančios mergaitės: Grauzinytė Laimutė, Vaištaraitė Marta, Varanaskaitė Nilda, Stumbrytė Elba Maria, Račkauskaitė Milda, Rukšėnaitė Mirta, Juškaitė Ana, Jankutė Irena, Gliosaitė Laimutė, Našlėnaitė Herminia, Našlėnaitė Ana, Tychonink Olga, Bučmytė Maria, Marcinkėvičiūtė Kristina, Pajaujytė Ana Cecilia, Neimanytė Maria, Neimanytė Teresė, Inocencia Lucenti, Grigolaitytė Juzefa ir vedėjos šv. Kazimiero Seselės Kamilia ir Angelika.

Sirdingai sveikiname ir dėkojame Tėvams Marijonams, kurie taip rūpinosi kelione ir patogumais čia vieloje. Taip pat esame dėkingos mūsų tėveliams, kurie leido mus vykti atostogų. Čia atsinaujinsim lietuviškoji dvasioj, kur skamba lietuviška kalba, dainos ir lietuviški žaidimai.

Džiaugiamės sveiku Kordobos kalnų oru.

ISPŪDŽIAI IŠ STOVYKLAUTOJŲ DIENORASČIO:

Sausio 31 d.

Išvykome iš Aušros Vartų Parapijos klebonijos autobusu į stotį Plaza Once 6.45 val. vakaro. Mus palydėjo Gerb. Kun. P. Garša, Seselės Dilekta ir Elenisa ir mūsų mylimi tėveliai. Sulipome į didelį autobusą, kuriuo atsiveikinsiuos su tėveliais, išvykome. Kelionė buvo maloni. Pradžioje šnekučiavomės ir stebėjome gražias Buenos Aires apylinkes. Vėliau pradėjome kovoti su miegu... ir užmigome.

Marta Vaištaraitė

Vasario 1 d.

Jau ryte radomės Rio Cuarto, Kordoba. Iš čia kitu autobusu atvykome į Villa del Dique, kur mus sutiko Gerb. kun. Duoba ir p. p. Stankūnai. Išklauseme šv. Mišią. Pavalgiusios pietus, kai kurios nuėjo pailsėti, kitos nubėgo į ežerą, bet buvo vėsu, tai dar nesimaudė.

Laima Grauzinytė

well's. Tie, kurie yra išlaikę I-ji patyrimo laipsnį, prisimena, kad šią vasarą sukaks taip pat 50 metų nuo to laiko, kada Baden-Powellis suorganizavo pirmąją skautišką stovyklą su 2 berniukų skiltimis Browsea Island saloje.

Ta proga šią vasarą šių skautybės įvykių atžymėjimui įvyks skautų džiamborė, vyčių sąskrydis, židinių sambūris, skautininkų indaba, tarptautinė skautų konferencija ir pirmąjį kartą ruošlama tarptautinė skautų džiamborė Anglijoje.

* * *
Š. m. vasario mėn. 10 d. Lietuvių Skautų Draugovė turėjo iškilinę iškilmingą sueigą Neprikl. šventei paminėti. Sueigoje be skautų, skautų vyčių ir vyr. skautėlių dalyvavo ir skautininkas gen. Teodoras Daukantas, mlle Collet ir kitų svečių.

Tai dienai tinkamus pašnekesius, pravedė draugininkas ir s. T. Daukantas, kuris kalbėjo net keletą kartų vis naujomis temomis. Įdomiausia tai, kad skautininkas oficialiai pranešė apie jūros skautų valties įsteigimą, į kurią norintieji gali įstoti.

Šios sueigos proga buvo paaukštinti: paskilt. Llucla Paliulionytė — skiltininke ir skautai vyčiai Algirdas Matukas, Algirdas Cibavičius ir Zigmąs Jaunius paskiltininkais.

S. v. paskilt. A. Matukas per mlle Collet pranešė pasveikino Prancūzijos skautus, perduodamas jiems lietuvių skautų broliškus linkėjimus; mlle Collet atsakė šiuos sveikinimus ir linkėjimus padvigubinantį nuo Prancūzijos skautų ir linkinti greitos laisvės mūsų kraštui.

Tą pat dieną turėjo savo amžiaus sukaktuves ir vardinės s. v. paskilt. A. Matukas, kuris ta proga buvo pasveikintas ir įteikta jam dovana suomiškas - skautiškas peilis.

Po sueigos brolio Algio tėveliai pavaišino skautus asado pietumis ir kitomis gėrybėmis, kurių nesigalėtinau prigaminu. Po pietų buvo daug padainuota, pašokta ir pažaista. Visi grįžo su geromis dienos nuotaikomis vėl į dulkėtą miesto gyvenimą.

Vasario 2 d.

Šryt rašėme laiškus savo mylimiems tėveliams. Beeidamos į paštą pamatėme arklį su skrybėle. Marytė išsitarė: „mūsų arkliai Bs. Aires nėra toki „poniški“. Po pietų nuėjome į Embalse. Čia parodėme savo talentus ir sugebėjimą plaukioti. Vakare žaidėme „Bingo“.

Ona Juškaitė

Vasario 3 d.

Sekmadienis. Jau mūsų kopytėlė per maža, nes ir tie, kurie atostogauja apylinkės miesteliuose, ateina pas mus atlikti savo sekmdienio religines pareigas ir dalyvauti šv. Mišiose. Netoli stovyklos esančioj kopytėlėj „Nuestra Sra. de Pompeya“ Gerb. Kun. Duoba laikė antras šv. Mišias. Kai kurios mergaitės ėjo išklausti antrų šv. Mišių, o pasiilikusios piešė įvairius vilos vaizdelius. Panelė Laima Grauzinytė, mūsų menininkė, mus mokė pašyti. Po piet mus nuvedė į Calamuchitos kalną. Pasiekėme raidę „I“. Istorinis įvykis — Teresėlė Neimanytė, 4 m. amžiaus, kuri viešėjo su savo mamyte čia viloj, užlipo į šį didįjį kalną.

Nilda Varanaskaitė

Vasario 4 d.

Pirmadienį pamiegojom ilgiau, nes buvome išvargusios iš po vakarykščios dienos. Seselė Angelika mums dėstė lietuvių kalbą ir mus pamokino padirbti Marijos stovyklės. Po pietų žaidėme su sviediniu ir maudėmės.

Vakare skambėjo lietuviškos dainos.

Elba Maria Stumbrytė

Vasario 5 d.

Šryt sekėme dienotvarkę. Keliamės 8.00 val., šv. Mišios 8.30, pusryčiai 9.00 val., liet. kalba 9.30, rankų darbas 10 val., laisvas laikas 10.30 val. pietūs — 12 val.

Pailsėjusios lipome į Vezuviujaus kalną. Toks status kalnas, kad kai kurios mergaitės sakėsi, kad lipusios „visomis keturiomis“. Po ekskursijos iš kalno, vakare jau nereikėjo mūsų kviesti į loveles: 10 val. jau visos miegojome.

Milda Račkauskaitė

Vasario 6 d.

Mokėmės lietuviškai skaityti ir rašyti. Seselė Kamila mus mokino suvinioti ir megzti. Mums patinka rankų darbas. Juk mes lietuviškas, darbščios mergaitės. Popiet Gerb. kun. Duoba pradėjo dėstyti Lietuvos istoriją. Šią vasarą esame laimingos, kad be Lietuvos istorijos, kunigėlis mums pasakoja šv. Kazimiero, mūsų Globėjo gyvenimą.

Mirta Rukšėnaitė

Vasario 7 d.

Šiandien tarėmės apie ateinančią Lietuvos tautinę šventę. Rengsim trumpą veikalėlį, minint Vasario 16 dieną — Lietuvos Nepriklausomybės šventę.

Josefa Grigolaitytė

Vasario 8 d.

Šiandien per pamoką Seselė perskaitė keletą laiškų iš Lietuvos, gautų nuo mūsų sesučių Lietuvoje. Jos savo laiškeliuose ragina mus palaikyti lietuvių gyvenant svetimuose kraštuose ir tarpusavyje kalbėtis tik lietuviškai. Po pamokos dar liko iki piet laiko ir pasimaudyti. Po

K. VELIČKAI mirus,

jo dukrą I. Veličkaitę, brolių G. Veličką ir visus artimuosius nuoširdžiai užjaučia

ANSAMBLIEČIAI

Skaudaus liūdesio valandoje p. L. Petravičienei su dukrelėmis, dr. Zotovui su šeima, p. Mackevičienei ir Mackevičiui del

A. † A. A. PETRAVIČIAUS

ankstyvos mirties nuoširdžiai užjaučiame ir kartu liūdimė

D. ir B. Baranuskai, Kanada

Panelę Ireną Veličkaitę ir artimuosius, jos mylimam tėveliui

a. a. Kazimierui Veličkai

mirus, nuoširdžiai užjaučia

Mackevičiai, Petravičienei ir votovai

A. + A.

MŪSŲ MIRUSIEJI

A. A. PAULIUS UBAITIS

Sausio 19 d. miręs a. a. Paulius Urbaitis buvo gimęs 1906 m. gegužės 25 d. Pakalniškių vienk., Šeduvos valsć. Argentinon atvyko 1926 m. Ilgą laiką dirbo Campomar fabrike. Paliko nuliūdusią Argentinijoje žmoną Prancišką Kriščiūnaitę Urbaitienę, dukterį Aldoną, brolių Domininką, Italijoje kun. misijonierių Petrą Urbaitį, Lietuvoje Juozą, Joną, Stasį ir seserį Emiliją.

A. a. Paulius Urbaitis

MIRĖ ALBINAS RŪKSTELIS

Vasario 3 d. Rawson ligoninėje mirė Albinas Rūkstelis. Velionis buvo gimęs Vilkaviškių kaime, Kauno apskr. 1898 m. liepos 31 d. Argentiną atvyko 1927 m., dirbo visą laiką „Centenera“ fabrike, Pompeya. Prieš mirtį ligonis priėmė paskutinius Sakramentus. Buvo palaidotas su bažnytinėmis apeigomis Sarandį kapinėse vasario 4 d. Velionis paliko dideliame nuliūdime žmoną Uršulę Vaitiekūnaitę Rūksteliene, sūnų Albertą ir marčią Antaniną Zeringytę ir brolių Juozą Rūkstelį. Teilsis ramybėje.

PADEKA

Mylimam vyrui ir tėvui mirus, dėkojame visiems, kurie mums padėjo skaudžios ligos valandose, užjautė jam mirus, pasiuntė gėlių vainikų ir palydėjo į amžino poilsio vietą.

Uršulė Vaitiekūnaitė Rūksteliene, Albertas ir A. Zeringytė Rūksteliai

LIETUVOS PASIUNTINYBĖS

adresas:

Rambla, Rep. de Chile 1606, Montevideo.

*** Montevideo Liet. Kat. RADIO PUSVALANDIS**

yra kiekvieną sekmadienį 8,30 val. ryto radio Solis bangomis (CX 44).

* **KIRPYKLA „OLGA“** — Ilgalais plaukų sušukavimas (karštas ir šaltas, atliekamas moderniomis mašinomis ir naujais metodais. Priimama mokinės —

Olga Jasiulytė - Vitkauskienė, Wilde, Av. Gen. Cadorna 85.

GIUZINIŲ IR UZUOLAUDŲ DIRBTUVĖ-PARDUOTUVĖ

Parduodam medvilnė, vilnos, įvairios drobės, valizoms užvalkalai, gulumos kėdės ir turkiškos lovos. Taisomos minkštos kėdės.

Kainos prieinamos Sav. Antanas Šalčiūnas Juan B. Alberdi 925-31. T. E. 60-2784.

ELEKTRICISTAS

• PRECYZINĖ ELEKTROS TECHNIKA

REMONTUOJAMA:

- SALDYTUVAI - HELADEROS,
 - RAŠOMOSIOS,
 - SKAIČIUOJAMOSIOS MAŠINOS ir
 - VENTILIATORIAI.
- Mėnesinis mokestis DARBAS GARANTUOJAMAS

B. ASAKA

Dirbtuvė-taller: Butas: MEXICO 766 MEXICO 950 T. E. 38 - 2950

VASARIO 17 D., SEKMADIENĮ, VISI ROSARIO LIETUVIAI iškilmingai švenčia

LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ

Programoje:

- 10 val. — Iškilmingos Sudėtinės šv. Mišios už Tėvynę, dalyvaujant vėliavai ir organizuotam jaunimui su tautiniais rūbais.
- 11 val. — Iškilmingas minėjimo Aktas parapijos salėje:
 1. Lietuvos ir Argentinos himnai.
 2. Paskaita apie tarptautinę padėtį ir Lietuvos laisvinimo eigą.
 3. Draugijų atstovų žodis ir rezoliucijos.
 4. Deklamacijos.
 5. Tautiniai šokiai.
- 12.30 val. — Bendra Asado parapijos sode.

Tautietai! Lietuvos išlaisvinimo valanda artėja. Neužmiršk savo pavergtos tėvų žemės ir dalyvauk jos išlaisviniame! Dalyvauk Lietuvos Nepriklausomybės šventėje kaip tikras save gerbiąs lietuvis ir katalikas!

ROSARIO

— Adelė Vajagienė sausio 25 d. turėjo akių operaciją, kuri pavyko puikiai. Po 8 dienų Mutuallinė ligoninėje (San Martin 4242), grįžta į savo namus.

— P. Dinemanas, sirgęs savo namuose apie 9 mėnesius, jau vaikšto

ir tikisi greitai visai būti sveikas.

— Sausio 20 d. iš Kordobos grįžo po atostogų Monika Kalainienė su šeima. Aleksandras Kalainis grįžo kiek anksčiau.

— Lidia Kalainytė baigė atostogas Alta Gracia ir grįžo namo.

— Olga Tičionytė išvyko mėnesiui atostogų į pp. Stankūnų padovan-

FARMACIA "NENISKIS"

ANTONIA NENISKIS de GUTIERREZ

FARMACEUTICA

AV. SAN MARTIN 740

BURZACO

(Pdo. Ate. Brown)

30 metrų nuo Av. Espora, priešais

col. San Vicente stotį.

KALBA LIETUVIŠKAI.

FOTO "REPORTER" — JŪSŲ PATARNAVIMUI.

Jei norite turėti geriausius sužieduotuvius, vestuvių, gimtadienių ir kitų švenčių foto nuotraukas, kreipkitės į FOTO „REPORTER“, kur fotografas profesionalas yra pasiruošęs Jums greitai ir gerai patarnauti. Visi foto darbai atliekami savoje laboratorijoje.

L. KANČAUSKO,

FOTO „REPORTER“,

c. Mendoza 2249, Avellaneda (prieš liet. bažnyčią).

AUTOMOBILIŲ TAISYMO DIRBTUVĖ

ATLIEKAMA:

REGULIAVIMAS — REMONTAS — STABDŽIAI RADIOTORIAI.

ELEKTRINIS VIRINIMAS IR TEKINIMAS (soldadura, autogena, electrica ir torneria)

Sav. MEŠKAUSKAS y CIA.

ESCALADA 2052 T. E. 21 - 6541 CAP. FEDERAL (Altura Av. de Trabajo 5000)

MIKŠTŲ KĖDŽIŲ FABRIKAS

GAMINAMOS ĮVAIRIŲ STILIŲ MIKŠTOS IR STIPRIOS KĖDĖS.

ATLIEKAMI ĮVAIRŪS STALIAUS DARBAI.

Savininkas

Jonas Janušis

COCHABAMBA 1811-17

Villa Scasso

T. E. 68 - 7208

Dėmesio — Dėmesio!

LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖS MINĖJIMAS

LIETUVIŲ CENTRE

- rengiamas 1957 m. vasario 17 d. su sekančia programa:
- 10.30 val. 1. Argentinos ir Lietuvos Himnai,
 - 2. Žodis — Dienos reikšmė,
 - 3. Naujosios Dr. Jono Basanavičiaus salės kerstinio akmens pašventinimas,
 - 4. Broliškiųjų draugijų ir spaudos atstovų sveikinimai.

12.30 ŠEIMYNIŠKAS ASADO. — Po asado bus šokiai. Pastaba: Bilietai prie durų bus parduodami tik iki 10.30 val., kad būtų lengviau šventę organizuoti. Visus kviečia

L. CENTRO VALDYBA

tą vilą Villa del Dique. Mergaičių atostogoms tenai vadovauja Seselės Kazimierietės iš Avellanedos.

— Kun. Jonas Duoba sausio 31 d. išvyko į Villa del Dique, kur eis kapeliono pareigas Mergaičių Vasaros Kolonijoje.

— Kun. Vytautas Palubinskas, pora savaitę pailsėjęs Tėvų Marijonų vasarvietėje Villa del Dique, grįžo namo ir eina savo pareigas.

— T. Jonas Bružikas S. J., kuris jau 3 mėnesiai kaip gydo Dr. Martinez klinikoje Rosario, baigia visiškai pasveikti. Sausio 30 d. gavęs pora savaitę atostogų, išvyko į Kordobą metinėms rekolekcijoms, po kurių tikisi aplankyti T. Marijonų vasarvietę Villa del Dique. Po atostogų grįš į Rosario baigti gydymą. Apie kovo pradžią tikisi, galutinai pasveikęs, grįžti į Montevideo, kur eina lietuvių parapijos klebono pareigas.

BERISSO

VASARIO 16 D. MINĖJIMAS

„Mindaugo“ Dr. ja Lietuvos Nepriklausomybės 39 metų sukakties minėjimą rengia savo patalpose vasario 23 d. 21 val. su įdomia programa. Sekmadienį, vasario 24., 10 val. vietos bažnyčioje bus šv. Mišios už lietuvių tautą ir tautiečius, ištremtus į Sibirą ir kitus Rusijos kraštus. Po šv. Mišių „Mindaugo“ Dr. jos patalpose bus bendri pietūs.

Kviečiame visus berisiečius ir svečius iš Buenos Aires atsilankyti į šią nepaprastą šventę.

Šeštakankas A.

Pirmininkas

Marcinkevičiūtė L. sekretorė

LAISVĖS GINKLAS — GERA, LIETUVIŠKA SPAUDA

PIRMAEILIS GROŽIO SALONAS

„LA RUBIA“

SAVININKĖ IR VEDĖJA

ONA KASPARIENĖ

SOLER 3441 T. E. 86-2528 Buenos Aires

NUOSAVYBIŲ ADMINISTRAVIMAS

JUANA DAILYDĖ, vedėja

SANTIAGO DEL ESTERO 286, p. 4, e. 4; T. E. 37-6435 Perka ir parduoda neužimtus namus. — Sutelkia paskolas pagal namų, žemės ir statybų garantijas nuo 3 iki 15 metų už 9%.

ALBERTO E. TIMINSKAS

COCHERIA „M I T R E“

Pasirūpina laidotuviemis — veža ligonius — daro keiliones į tolimesnes vietas — nuomuoja automobilius vestuvėms ir krikštams.

B. Rivadavia 718 T. E. 22 - 2045 Piñeyro

V. RAMANAUSKAS RADIO TECHNIKAS

mokslus baigęs JAV-bėse.

Dirba naujus ir taiso visokių rūšių radio aparatų. Duoda išsimokėjimui.

POLA 289, Buenos Aires T. E. 64 - 4154

Casa MUSKETAS

Parduoda

PLOKSTELIS, PIANINUS, AKORDEONUS, BANDEONUS TELEVISIONUS APARATUS ISNUOMUOJAMA PIANINUS T. E. 50 - 5948 Sanabria 2790-92

* MINKŠTŲ KĖDŽIŲ DIRBTUVĖ Sav. Mikellionis Cosquin 5565, Villa Lugano.

TEXTILBRAŽENAS

Lietuvių audimo fabrikas. Tucuman 3718 Monte Chingolo 4 de Junio

Jaunosios ir kūmos pasisiūkit suknius (ajuar) pas Profesorę ONĄ BALNAITYTĘ, c. Manuel Esteves 1129, Dock Sud. SINGER SISTEMA

* OPTIKAS V. RASIŪNAS: Gral. Mariano Acha 876, Morón: Sešt. 13 — 17 val. ir sekm. 13 — 16 val.

*** MOTERŲ GROŽIO SALONAS IR KIRPYKLA „HENRY“.**

Įvairiausių madų šukavimas moderniausiomis priemonėmis, 20 metų praktika. Sav. Henrikas Lukaševičius. Leandro N. Alem, 818, Banfield.

* „PENSION LITUANA“, sav. Juozas Palšis: Villa Rumipal, Córdoba, Dpto. Calamuchita. Prie žavingo kalnų ežero. (Lago Embalse). Lietuviški valgiai, mandagus patarnavimas.

* „LIETUVA“ Sav. V. Nalivaika. Dėl informacijų kreiptis: Turismo Agencia, Florida 165 (Galeria Gijemes), escritorio 529, p. 5. T. E. 33 - 9584.

* ALF. DEGULIO ir K. PAULAUŠKO lietuviškas restoranas su lietuviškais valgiais yra Paseo Colón 449, Buenos Aires. Didelis valgių pasirinkimas, mandagus aptarnavimas. Aptarnauja patys šeiminkai.

LIETUVIŠKAS PENSIJONAS c. 19, nr. 854, Miramar, F. C. G. R., netoli pliažo, atidarytas visus metus. Nuo kovo 10 d. iki gruodžio 15 d. vapiginta kaina.

Savininkas JUOZAS VASILIAUSKAS

* „ZEMAITIJA“, Isla del Tuy. Sav. J. ir A. Barokai.

Imprenta de „LAIKAS“ Mendoza 2280 * Avellaneda

BIRUTIEČIŲ GEGUŽINĖ

Motery ir Mergaičių Dr. ja „Birutė“ vasario 10 d. turėjo gegužinę Pereyros parke. Iš Aušros Vartų par. išvyko tuoj po 6 val. Mišių su specialiu autobusu. Ten tarp ošiančių medžių šeimyniškoje nuotaikoje praleido visą dieną, pasilinksmindamas, žaidžiamas, pasivaikščiudamos po gražų parką. Vėliau dar savais automobiliais buvo atvykęs gražus tautiečių būrelis. Gegužinėje atsilankė taip pat ir kun. J. Margis MIC. Gražiai praleidusios laiką, šios veiklios draugijos narės su savo šeimomis vakare grįžo atgal patenkintos bent kiek ištrūkusios iš miesto dulkių ir triukšmo.

ŠAUNIOS ANDRIUSKEVIČIAUS — ADOMAITYTĖS VESTUVĖS

Vasario mėn. 9 d. šeštasis ir jauniausias p. p. Simono ir Rožės Sinkevičiūtės Andruskevičių sūnus Antanas sukūrė lietuvišką šeimos židinį su p. le. Onute J. Adomaityte. Gražiai išpuoštoje Aušros Vartų lietuvių parapijos bažnyčioje jaunavėžių moterystę palaimino kun. Kaz. Černiauskas. Prie altoriaus jaunąją palydėjo jos tėvelis Juozas Adomaitis ir jaunąjį — vyriausią sesutę Onutę. Po religinių apeigų visiems giminėms, draugams ir pažįstamiems buvo iškeltos šaunios vaišės jaunų namuose. Povestuvinei keliolai išvyko į Kordobos kalnus. Katalikiškos ir lietuviškos kolonijos darbuotojams linkime daug saulėtų ir gražių dienų bei sėkmės naujame gyvenime.

DIDŽ. GERB. REDAKTORIAU,

Prašau patalpinti šias kelias eilutes mano padėkos žodžių sekančiame „Laiko“ numeryje.

Norime širdingiausiai padėkoti šioms asmenims, iš kurių patyrėme daug nuoširdumo ir tikrai lietuviško vaišingumo ir priėmimo, praleidžiant mums atostogas Montevidejuje.

Ypatingai reiškiamę dėkingumą Didž. Gerb. Kun. Klebonui St. Grigaliūnui už didelį jo vaišingumą ir kartu malonioje draugystėje praleidžiant atostogas, Ponui Ed. Jusui už apvežiojimą liuksusiniu autu ir aprodymą Urugvajaus apylinkių.

Argentinos Lietuvių Organizacijų ir Spaudos

Taryba (ALOST) ruošia

IŠKILMINGĄ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS

PASKELBIMO

VASARIO 16-TOS DIENOS MINĖJIMĄ,

ŠEŠTADIENĮ, 1957 M. VASARIO MĖN. 16 D. (21) VAL.

Argentinos Lietuvių Susivienijimo dr. Vinco Kudirkos vardo salėje, Av. Gen. San Martin 3175/83 — Lanus O.

ŠEŠTADIENĮ 18 VAL. ĮVYKS IŠKILMINGOS PAMALDOS BUENOS AIRES KATEDROJE.

Po pamaldų uždedamas Lietuvių Organizacijų ir Spaudos Tarybos vardu vainikas ant Gen. San Martin kapo.

Visi lietuviai, be ištikinimų skirtumo, kviečiami dalyvauti šiame tautiniai religiniame akte. Ponios ir panelės prašomos kuo skaitlingiausiai dalyvauti tautiniuose rūbuose.

Pamaldose dalyvaus visos esančios už geležinės uždangos tautybės.

21(9) val. Patriotinis Minėjimo aktas įvyks Argentinos Lietuvių Susivienijimo patalpose, sekančia programa:

- 1. Atidarymas — ALOST Prezidiumo pirmininko p. J. Čikšto žodis.
2. Argentinos ir Lietuvos Himnai. — Išpildo šv. Cecilijos choras, vad. V. Rymavičiaus.
3. „Vasario 16-ta“, — kalba ispaniškai A. Mičiūdas.
4. Choro dainos — išpildo šv. Cecilijos choras, vad. V. Rymavičiaus.
5. „Vasario 16-ta“, — kalba lietuviškai Lietuvai Išlaisvinti Centro pirmininkas Z. Juknevičius.
6. Solo — išpildo sopranas p. L. Paliulionytė.
7. Deklamacijos — išpildo p. Danguolė Valentinaite ir p. Danutė Ginterytė.
8. Solo — išpildo bosas p. A. Slančiauskas.
9. Solo — išpildo p. J. Šimoliūnienė.
10. Tautiniai šokiai — išpildo Skautų Taut. Šokių Grupė.
11. Uždarymas — ALOST Prez. pirm. J. Čikšto žodis.

Didž. Gerb. Ponui Ministrui Dr. K. Grauziniui su Ponia, Ponams Grišonams, K. Čibirui, p. Kotrynai Žukauskas, ponams Ramanauskams ir ponams Žukeliams ir Didž. Gerb. Tėvui Dauginčiui už apromą lietuviškos parapijos ir Muzėjaus.

Mūsų malonus prisiminimas apie Urugvajaus lietuvius paliks neužmirštamais.

Paliekame dėkingi Adelė ir Vincas Grigaičiai

BASEINO „LIETUVA“ ATIDARYMAS

Veronikos Verčinskaitės ir Konstancijos Kalibaitės lėšomis ir rūpesčiu vadinamoj Agua Salada vietovėj yra įrengtas naujas maudymosi baseinas, apimtas 26 x 15 m. ploto su 2540 kv. metrų. Šis baseinas buvo atidarytas vasario 3 d., dalyvaujant dideliame lietuvių būriui iš viso Buenos Aires miesto.

Kun. dr. A. Kleiva MIC, Laiko redaktorius, yra išvykęs porai savaitių į Caruhė druskos ežerus pasigydyti. Vasario 20 d. grįžta atgal į Avellaneda prie savo pareigų.

Jonas ir Irena Jakantai, turintieji plytų fabriką, Veronika, Punta Indio, šiomis dienomis lankosi Buenos Aires mieste.

Inž. Jonas Ramanauskas su šeima savo automobiliu išvažiavo į Mar del Platą atostogų.

P. p. Marija ir Kazimieras Stankūnai randasi mūsų tarpe — Buenos Aires.

Vacys Januškevičius nusipirko gražų ūkį Punta Indio, netoli Veronika, rajone. V. Januškevičius šiomis dienomis lankėsi Buenos Aires.

Bronė Valbaitė sausio 2 d. apšvedė su Jonu Moisieju. Jaunušius prie altoriaus palydėjo jaunosios sesutė Elena ir Kazimieras Šulnys. Po religinių apeigų jaunavėdžiai parėngė savo giminėms ir pažįstamiems gražų priėmimą p. p. Sartorių namuose.

Kun. Iz. Grigaitis šiomis dienomis išvyksta į Kanadą pastoraciam darbiui lietuvių tarpe.

Jonas Jablonskas su žmona ir sūnum Alfredu vasario 9 d. išvažiavo atostogų į Montevideo, žada apsistoti pas Miką Krasinską.

NAUJI „LAIKO“ RĖMĖJAI

(Neskaitant prenumeratų)

- \$ 50 — V. Deveikis
\$ 50 — B. Millauskienė
\$ 50 — V. Naruševičius
\$ 30 — J. Kanapinskas
\$ 20 — J. Kasparaitis
\$ 20 — V. Žiulis
\$ 20 — J. Strolia
\$ 10 — K. Černius
\$ 10 — A. Kareiva
\$ 10 — L. Martinėnas
\$ 10 — J. Smalietis
\$ 10 — V. S.
\$ 10 — A. Romeiko
\$ 5 — A. Dičius.

Visiems LAIKO Rėmėjams ir užsimokėjusiems prenumeratą nuosirdžiai dėkoja „LAIKO“ Administracija

AUKOS L. K. T. MUZĖJUI AVELLANEDOJE

Antanina Virbickienė — \$ 100. Bruno Verbickas — tris vertingas knygeles:

Už paukutus dalykus nuosirdžiai padėka reiškia Muzėjaus Vedėja

Vlado Buroko, stambaus fabrikančio šeima randasi Mar del Platoje. Vladas savuosius aplankė naujai įsigytu „Mercury“ firmos automobiliu, 1956 m. modelio.

Jono Šimkevičiaus vasarnamyje nuolat buvo lietuviškas jaunimas. Kaip kiekvieną vasarą, taip ir šiais metais lietuvių parapijos jaunūnams labiausiai patinka Jonų Šimkevičiaus vasarnamis su puikiu sodu ir maudymosi baseinu. Jie vis klausia: kada važiuosim į Monte Grande.

Juozas P. Simanavičius, Juozo ir Emilijos Gasėnitės sūnus sausio mėn. 31 d. Lietuvių parapijos bažnyčioje priėmė moterystės sakramentą su Elvira Spahn. Svotais buvo Mykolas Spahn ir Maria Rakauskaitė.

Inž. Jono Čekanausko sūnus Ruben po gana ilgokai užtrukusio kojos gydymo, jau pradėjo vaikščioti ir tikimasi, kad greitai visiškai pasveiks. P. p. Čekanauskai vasario mėn. 21 d. išvažiavo į Mar del Platą ir apsisito Hotel Guerrero viešbuty.

Veronika Patiejūnienė praleidusi keletą savaitių Caruhe kurorte su savo sūnum Henriku, grįžo į Bs. Aires.

Stefanija Pinkevičienė su sūnum medicinos studentu iš Kordobos buvo atvykusi į Buenos Aires ir viešėjo pas p. Vilkelius, Dock Sude. Ta proga aplankė Aušros Vartų parapijos kleboniją, Laiko spaustuve, Muzėjų ir kitas kultūrinės įstaigas.

Juozas ir Ona Budrevičiūtė Šveiteriai, gyv. Val. Alsinoje, sausio 28 d. susilaukė sveiko ir stipraus pirmojo berniuko, kuriam išrinko Juozo Angelo vardus.

Nelida Krivickaitė de Gonzalez sausio 27 d. susilaukė pirmosios dukrelės Elisabeth Nora. Naujagimėms tėvai ir seneliai p. p. Krivickai džiaugiasi nauju prieaugliu.

Fridrikas Minkevičius, Amerikos lietuvis, atstovaujantis bendrovėje Armour fabrike Berisse, gyvenąs City Bell, džiaugiasi vasario 7 d. jam žmonos p. Marijos Frye Minkevičienės padovanotu sūnumi Mykolu Ernestu. Sesutės ir broliai džiaugiasi devintuoju įpėdiniu. Čia yra nuo gruodžio mėn. iš Norwood, Mass. atvykusi p. Minkevičienė, naujagimio senelė.

Marija Juodienė po operacijos, kuri buvo padaryta Arguerich ligoninėje, grįžusi į namus pamažu sveiksta.

Linda Svedienė su savo augintine Norma Bustos, kuri gerai kalba lietuviškai, išvyko atostogų į Urugvajų.

Dainelė Steikūnaitė, B. ir architektė J. Steikūnų dukrelė nusilaužė ranką, kurią sugipsuotą turės nešioti keleta savaitių. Architektas J. Steikūnas šiomis dienomis nusipirko gerą vokišką automobilį, kurio žada su visa šeima vykti atostogų į Kordobos kalnus.

Monika Stanevičiūtė sausio 26 d. susilaukė su Jonu Kriščiūnu. Sužadnotuvių vaišės buvo p. p. Stanevičių namuose, dalyvaujant gražiam būriui giminų ir kaimynų, kurie palinkėjo netrukus sukurti šeimą.

Kazimieras Kunigonis su p. Kriščiūnu, elektros reikmenų fabrikantai, daro didelę pažangą. Priešamų patalpų savo fabrikui ir rastinėms pristato dideles patalpas ir laukia keturių didelų naujų mašinų, kurios šiomis dienomis turi ateiti iš užsienio. Taip pat daro didelius remontus gyvenamuose namuose

FRANQUEO PAGADO
Concesión N.º 4289
Tarifa Reducida
Concesión N.º 4915

„EL TIEMPO“ Semanario Lituanos
Mendoza 2280, Avellaneda, Bs. As.; T.E. 20-9027
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N.º 524296

Redaguoja Red. Kolegija. Red. Antanas Kleiva. Rankraščiai taisomi
Redakcijos nuožūra, nesunaudoti — gražinami tik autoriams prašant.
KAINA: Argentinoje metams \$ 50.—, pusm. \$ 27.—, vionas nr. \$ 2.—
Urugvajuje met. 5 ur. p. Kitur — met. 3 dol. Oro paštas met. 5 dol.

XI METAI — Nr. 185 14 DE FEBRERO

VAŽIUOJAM Į PUNTA LARĄ!

Argentinos Lietuvių Bendruomenė, Avellanedos Apylinkė Š. M. VASARIO 24 D. (sekmadienį) turės

GEGUŽINĘ PUNTA LARA MAUDYKLĖSĖ. PUSĖ KVADROS NUO ROTONDA

Kviečiame prisidėti visas lietuviškas organizacijas, ypač Berisso koloniją.

Valgius atsivežti. Parke veiks Bendruomenės bufetas. Iš Aušros Vartų liet. parapijos išvažiuoja pulmanai 7 VAL. RYTO (po 6 val. šv. Mišių). Kas važiuoja pulmanu — privalo užsirašyti iki vasario 20 d. parapijos raštinėje, Mendoza 2280, Avellaneda. T. E. 20 - 9027.

Visi į Punta Lara vasario 24 d.!

ARLB Avellanedos Apylinkės Valdžia

Juozas Kanapinskas po automobilio susidūrimo nelaimės gydosi Caruhė. Sveikata gerėja. Jo žmona su žmona Veronika Kanapinskaite ir dukrelėmis Silvija ir Kristina važiuoja atostogų į Tucuman.

Jonas Sireika ir Ziminskis su žmona taip pat gydosį Caruhė reumatizmą.

Jonas Rudėnas su šeima ir P. Baltakys, išbuvę tris savaites Caruhė, grįžo į Bs. Aires.

Birutė Šmuidinaitė, praleidusi atostogas pas Račius ir Kanapinskus Bs. Aires mieste, grįžo į Bahía Blanca. Birutė yra mokytoja, vyresnioji jos sesuo yra mokyklos direktorė, o brolis Karolis — inžinierius. Pavyzdinga šeima gyvena Bahía Blanca.

Antanas Džiovalas ir Pūkis grįžo į Bs. Aires praleidę atostogas Caruhė.

Stasė Čiolnienė tris savaites praleido Caruhė.

PAJIESKOMI ASMENYS:

- 1. Bujanauskienė - Konstantavičiūtė Anelė (pajieško sūnus Vaclovas) ir
2. Simniškis Viktoras sūnus Boleslovo. (pajieško sūnus Jonas).
Patys pajieškomeji arba juos pažįstą asmenys prašomi atsiliepti į Pasiuntinybę, Ramba Rep. de Chile 1606, asmeniškai ir raštu, ar telefonu Nr. 41 - 55 - 91, Montevideo mieste. Lietuvių Pasiuntinybė

PAJIESKOJIMAS

Jono Kadzio, Tomo sūnaus, kilusio iš Valvadiškių km., Ukmergės apskr., pajieško Antonia S. Virbickienė, gyv. Liniers 2562, Val. Alsina. Pats pajieškomas ar apie jį žinantieji prašomi pranešti „Laiko“

administracijoje.

A. Kulnys, gyv. Bogota, Aye. 29 - 36 - 68, Colombia, S. A., kilęs iš Lukošaičių km., Gruzdžių valsč., pajieško Andriekaičio Antano, kilusio iš tos pačios vietovės. Prašome atsiliepti ar pranešti jo adresą.

Feliko Kazimierėno, Antano sūnaus, gimusio 1908 m. sausio 1 d. pajieško Juozas Maminskas, gyv. Curupaiti 1619, Avellaneda.

Rinkevičių Stasį, sūnų Mykolo, pajieško jo gimnaitė Valerija iš Lietuvos. Jis pats arba žinantieji jo dabartinį antrašą, prašomi pranešti laišku šiuo adresu: Bernardo Juozaitis, Centro de P-xis y T-to, Gral. Belgrano, F.C.N.G. Roca.

PADEKA

Lietuvos Įgaliotam Ministrui Dr. K. Grauziniui ir Poniai, Argentinos Lietuvių Bendruomenei, Susivienijimui Lietuvių Argentinoje, Tautiniam Ansambliui „Dalna“, Lietuvių Skautų Draugovei Argentinoje ir visiems brangiems tautiečiams, pareiškusiems asmeniškai ir spaudoje užuojautą dėl mano vyro a. a. Aleksandro Petravičiaus mirties, užprašusiems šv. Mišias ir prisiminusiems jį maldoje, savo ir visų giminų bei artimųjų vardu nuosirdžiai dėkoju.

Lidija Petravičienė

SKUBIAI REIKALINGI 2 darbininkai: 1. prie piūklo mašinos, 2. prie darbo užbaigimo (Instrador). Geras atlyginimas. Kreiptis į B. ŠERKSNĄ arba M. MORKŪNĄ, c. Ricardo Gutierrez 1948, Avellaneda. T. E. 22-5137.

VYČIŲ SAJUNGA

1957 m. KOVO 2 - 3 - 4 - 5 DIENOMIS LIETUVIŲ SALĖJE, Brasil 835, Avellaneda, rengia savo tradicinius

KARNAVALŲ ŠOKIUS.

Vyčių Sąjunga maloniai praneša visiems savo nariams ir draugams, kad karnevalų laikotarpy bus DIDELIŲ ĮVAIRENYBIŲ: Bus premijos už geriausius karnevalų drabužius — dovanos už geriausius pasipuošimus ir t.t.

Nepraleiskit progos karnevalų metu kartu su savo šeimomis ir draugais aplinkoje pasilinksinti ir gražiai praleisti laiką.

Šokiai prasidės kas vakarą 21 val. ir tęsis iki 3.30 val. Visų laukiame atsilankant.